

מה בגיליון:

- ◀ על הפגנות והשפעתן
- ◀ כרם יין, פרדס וקיווי - מטעים חדשים לשמייר
- ◀ 70 שנה לסכר על הדופיילה - סיפור עתיק עם קשר למציאות
- ◀ הבית הלבן - הקומה השנייה באופטיקה הופכת לחלל עבודה משותף ליוזמים

וידאו: אסף וואלף

גיליון

105

צילום: ארז הלוי

שולחן עורך

הפגנה ותקווה

אותנו בימי הקורונה ובלי להפר, חלילה, את התקנות. הקומונרים החדשים של השומר הצעיר כבר התנדבו לסייע. תוכלו לערוך איתם היכרות קצרה בתמונה ובמלל קצר שכל אחד מהם כתב על עצמו.

אז תרימו לצוות התרבות החדש ושיהיה בהצלחה לכולנו.

מירי ספריילי היה אירוע ספרותי-תרבותי-דיגיטלי, לקטנים (וגם ליותר גדולים), ש"פתח" את הדלת לתרבות מקומית בימי קורונה. והנה שמחתי לראות שבסגר השני הוצעו מגוון פעילויות נוספות, שרובן תופעלו על ידי מתנדבות ומתנדבים.

מאיה פלר בן-יעקב, מספרת על חלק מהפעילויות שהוצעו כמענה קהילתי בימי הסגר, מנקודת מבטה של אם לשלושה, וגם על הקושי בהתמודדות עם עבודה מהבית לצד מערכת חינוך סגורה, לימוד בזום ועוד.

מרב סולומון מוסיפה ומרחיבה על ההתארגנות בגיל הרך בימי הסגר וגם לקראת פתיחת המערכת מחדש. סוגיה נוספת וחשובה שהועלתה לדיון בועדת חינוך ובפני ההורים: **חוק המצלמות** שנכנס לתוקף בנובמבר.

הבית הלבן ועוד פרויקטים

על "שיתופיות מודרנית" שמעתם? ועל פרויקט ה"בית הלבן" השוכן במבנה האופטיקה הישן – מה אתם יודעים?

עו"ד אופיר בונקר (בעלה של קרן לנדמייסטר), בשיתוף עם **רוני היינבך**, **עו"ד זהר אלבג ונטע שפיגלר** (שהדביק את הכינוי למבנה) – מספרים על המתרחש בימים אלה בבית הלבן ההולך ומתמלא.

נטע מוסיף ומדווח גם על פרויקטים שביצועם נמשך כגון: השכונה החדשה (כרם שלב ב'), והשכונה הישנה (הבזלת), צינורותיה וצרותיה.

ועוד גם על מבצעים, חלקם מתוכננים וחלקם – כורח השעה.

נפרגן לצוותים שעבדו בכל מצב ובכל מזג אוויר.

ושוב, כמו תמיד בחודשים האחרונים, מאחלת לכולכם הרבה בריאות, אופטימיות וכוח רצון להחזיק מעמד ולעבור את המשבר ולצאת ממנו מחוזקים וחכמים יותר.

קריאה נעימה,

יהודית מסד, העורכת

באחת השבתות בחודש אוקטובר התרחשו בשמיר שני אירועים שנראים, אולי, ממש מנוגדים זה לזה. מצד אחד – הפרחת עפיפונים אל מול הרוח – אירוע הטומן בחובו תקוות, שמחה והפוגה מדאגות היום יום. נושאים עיניים לשמיים – מקווים ומתפללים לטוב.

בצדו השני של הקיבוץ, בדיוק באותה השבת ובאותה השעה – התקבצו כמה עשרות להפגנה שקוראת להחלפת השלטון ולשמירה על הדמוקרטיה ומוסדותיה. אנשים החשים מספיק כעס, ייאוש ותסכול שמקימים אותם מכורסת הנוחות בשבת אחה"צ, כדי לצאת ולהניף דגל מחאה.

מבחינתי – אני מאד מקווה שגם ההפגנה וגם התקווה יחדיו ינצחו את הייאוש התסכול והכעס.

מתי בר אלון, במדורו דילמה, מנסה לתת כמה היבטים לעניין ההפגנות והשפעתן, **וארז הלוי** שיתף אותנו בתמונות משני האירועים. תודה.

על ספרים, תרבות, חינוך – ומה שביניהם...

ספר ילדים קטן וישן התחבא לו במדפי הספרייה, עד שהגיע **גילי רז** (משפחת רז, משפחה חדשה בשכונת הבזלת), גיאוגרף במקצועו, וחיפש חומר על עמק החולה והסביבה. או אז נתקל בספר "בחקי הגליל" הנשכח, פתח אותו ומצא שם אוצר: סיפור המוקדש באהבה לילדי שמיר ושמו: **"ממה שסיפר הפלג לאגם"**. הסיפור הוביל אותו לכמה גילויים מעניינים. כדאי מאד לקרוא את הכתבה וגם את הסיפור, למרות העברית הקצת מיושנת.

ואפרופו הסיפור הנ"ל – נזכרנו פתאום שהסכר על הדופילה יחגוג בדצמבר השנה 70 שנים להקמתו. אולי זה שווה אירוע בפני עצמו?

אבל לא רק בספרים ישנים עסקינן.

בעלון הקודם סיפרנו על ספרו החדש של **שי אפרת** אודות שמואל סוכה, ועל ספרו החדש של **הלל אפרת**, והנה עוד ספר חדש למשפחת אפרת – ספר שירים בשם "אהבת נעורים" שכתבה **שולה אפרת**.

נעמה בייפוס בלתה ערב עם המשפחה והיא מספרת...

דווקא בעיצומם של ימים בהם כל אנשי הבמה והתרבות במדינה מושבתים ☹, אצלנו נכנסות במרץ שלוש נשים לניהול, ארגון ותפעול של התרבות המקומית: **צרויה רונן**, **טלי ינאי ומירית מירון**, וכבר יש להן שפע של רעיונות איך להפעיל

על ספרות משפחתית:

שיחה עם

שולה אפרת

כתבה: נעמה בייפוס

כמו אהבת נעורים

לדניאל

את זרְמֶת בְּעוֹרְקִי,

הוֹלֶמֶת בְּחֶדְרִי לִבִּי,

מִרְפָּרֶפֶת בְּעֵלְיוֹתַי

כְּמוֹ אֶהְבֶּת נְעוּרִים נִשְׁכַּחַת.

זָכָה וְטָהוֹרָה,

מִפְּכָה,

זוֹהֶרֶת כְּמוֹ פֶּלֶג בְּמוֹרֵד הַנַּחַל,

רוֹחֶשֶׁת כְּרוֹם בְּצִמְרוֹת הָאֲרָנִים,

לוֹחֶשֶׁת לִי שִׁירַת אֶהְבָּה

חֲרִישִׁית מְצַנֶּעֶת.

לֹא חֲמַדַּת בְּשָׂרִים,

לֹא תִשׁוּקָה,

לֹא תִאֲוָת כְּבוֹשׁ,

רַק הַטְמָעָה אִטִּית, שְׁקֵטָה

שֶׁל הָאוֹר הַקּוֹרֵן מְעִינִיךְ.

יִנְקֶת אֶת הַחֹם הָאֲנוּשִׁי

הַבּוֹקֵעַ מִמַּעַמְקֶיךָ

וְחוֹדֵר מִבַּעַד לְנִקְבוֹבֵיזוֹת עוֹרִי

אֶל נִבְכֵי נִשְׁמָתִי

הַצֹּמָא עֲצָמָה לְדַעַת.

הוֹ, אֶהְבֶּת נְעוּרִים נִשְׁכַּחַת

שֶׁנְּעוֹרָה בִּי פְתָאוֹם

וְנִשְׁאַה אוֹתִי עַל פִּנְפִּי הַשְּׂכִינָה

לְקוֹל דְּמָמָה דָּקָה

בְּאֶרֶץ לֹא נוֹדַעַת.

בערב שאחרי ההפגנה במוצ"ש (11.10.2020), הלכתי לבקר את משפחת אפרת. בחצר האחורית אצל שי ומולי התכנסו גם הלל, שולה, תומר, לילך ועמית צור. מטרת ביקורי בערב זה הייתה מפגש עם הכותבים במשפחה.

בעלון הקודם, כתבה יהודית על ספרו החדש של הלל "מתנות התבונה", ספר הבוחן את התהליכים שעוברים אנשים בגיל השלישי והרביעי. שי אפרת כתב על ספרו החדש "שרדתי כדי לספר" המספר את סיפורו של שמוליק סוכה בשואה ולאחריה.

עתה, באתי לשמוע את העובדה המקרית (או שלא, תלוי את מי שואלים) שגם שולה אפרת הוציאה לאור ספר חדש בספטמבר.

ספר שיריה "כמו אהבת נעורים" הינו אוסף שירים יפהפה שנכתבו על ידה בעשור השמיני לחייה.

אני מאלו שמאמינים שאין מקריות, ומן הסתם שלושת הכותבים, משני דורות שונים של אותה המשפחה, הניבו את פרי יצירתם באותו הזמן ממש.

ניגשתי לדבר עם שולה. היא סיפרה לי שאת ספר שיריה הקודם הוציאה לפני כעשר שנים ובו קיבצה את מיטב השירים שכתבה משנות השבעים ועד לעשור השביעי לחייה. העשור השמיני זימן לה חוויות מקשת רחבה במיוחד, והדבר ניכר היטב בשיריה. חלקם מתארים תחושות מופלאות של חדווה, מרחבים גדולים, דהירה על סוסה וטיולים בארצות רחוקות. ויש גם שירים המתארים את בגידת הגוף, ואפילו את תקופת היותה בדמדומים שבין החיים למוות. לא אכנס לפרטים, רק אציין שבשנה החולפת הייתה שולה מאושפזת במצב קשה בעת שהמוות ריחף מעליה.

ביקשתי ממנה שתתאר לי את יכולת היצירה המופלאה הזו שמולידה שיר.

היא תיארה לי אירוע של מעין התפרצות, כמעט כמו לידה שנובעת מהבטן. היא סיפרה איך התחושות מתרבות בקרבה והופכות למחשבה. בשלב ראשוני צץ בראשה רעיון ואולי אף בית של שיר אותו היא כותבת לעצמה ומצפינה במגירה, על מנת שיבשיל ולא יצלול לתהום ויתפוגג. אבל התחושה בקרבה ממשיכה, כמעין נובע שמתחיל לעלות על גדותיו, עד אשר הוא מתפרץ אל פני השטח כלבה רותחת ומציף אותה. אז היא חוזרת אל הדף המוצפן במגירה ויוצקת לתוכו את מה שכבר אינה יכולה לאצור בתוכה.

ואז, מתחילה מלאכת השינוי, העריכה והתיקון. הלוך ושוב, מתקנת ומחזירה לקדמותו עד אשר נחה דעתה. וברוב המקרים, הפלא ופלא – השיר נשאר נאמן כמעט במדויק לגרסתו הראשונה.

השירה נובעת ממנה והיא חלק מחייה מגיל ילדות. זהו צורך קיומי שלדבריה לא פעם ממש הציל את חייה. ואני מאמינה לה. בחיבור ההדוק בין הנפש לגוף, תהליך ההזדככות והביטוי הזה הוא עבודה משיב נפש.

בספר הזה, כמו בספרים אחרים של שולה אפרת, הטבע וכוחות הטבע ממלאים מקום מרכזי. הנפש שלה שוכנת לבטח בין הצמחים, הפרחים ועונות השנה.

יש, כמובן, גם ביטוי לרגשות ותחושות, אהבה, התרגשות וחשש. שם הספר, **כמו אהבת נעורים** מתאר תחושות של התפעמות והתעוררות ששולה מרגישה, ואולי גם רבים מבני גילה דווקא בערוב ימיהם. עורק החיים מתעורר ופועם כמו פעם, בעוצמת תחושות ורגשות של התחדשות, ללא מעצורים וללא עכבות, כי הרי לא נותר עוד הרבה זמן. ושולה נותנת דרור למאווייה וחווה את החיים במלואם.

המתח הזה בין מה שהנפש מרגישה לבין מה שהגוף כבר אינו מסוגל - הוא חלק מרכזי בעולמה ובעולמם של בני גילה.

הספר מחולק לשלושה חלקים:

החלק הראשון, **שירי סתיו** בו מככבים שירים על חצבים ומזג אוויר סתווי. כקוראת לא יכולתי שלא לראות את ההקבלה המתבקשת של שירי הסתיו לעובדה ששולה נמצאת כעת בסתיו של חייה.

חלקו השני של הספר נקרא **תעתועי אביב** ועוסק יותר באביב עם ההתחדשות והפריחה. אבל לא רק באביב. יש פה גם קיץ מעיק ורוחות מלחמה ממבצע "צוק איתן", עם השכול והאובדן. השירים נכתבים לאור מה שעוטף אותה ביומיום.

בחלק השלישי קיבצה שולה "**מדרשי פסוק**" מארון הספרים היהודי. את השירים הללו כתבה במהלך לימודיה בבית מדרש חילוני, בקבוצת נשים במדרשת אורנים. השירים הללו עוסקים בנשים וכמובן בכל נושא האישה כפי שהוא בא לידי ביטוי ביהדות בכלל ובתלמוד בפרט.

כפי שניתן להבין, שולה ממצה את החיים לפי יכולתה עד תום. בנוסף לכתיבה היא גם רוכבת סוסים מנוסה ולא מוותרת על אהבתה זו, וביתר שאת לאחר שהתאוששה ממחלתה.. היא עסוקה בלימודים, אך גם טיולים בטבע ובחוו"ל הם חלק בלתי נפרד מחייה (עד לתקופת הקורונה כמובן...).

כאשר ניסינו לזהות את חוט השני המחבר בין שלושת היצירות של האב, האם והבן, עלה מיד הקשר הבולט בין שולה להלל. היא, שבמעשיה ובכתיבתה מיישמת, הלכה למעשה, את הדברים בהם דן הלל בספרו **מתנות התבונה**. שהרי היא זו שאיננה נותנת למגבלות הגוף לגבור על הנפש ויתר על כן, מתארת בשיריה בדיוק את הנושא עצמו – פריצת האביב אל שנות הסתיו. מיצוי היכולת עד תומה על מנת לממש את התשוקה ללימוד ועשייה. לא לוותר ולחיות את החיים גם בשלהי הסתיו.

החיבור עם ספרו של שי הוא מקרי יותר. אמנם שני הספרים הוצאו לאור ע"י אותה הוצאת ספרים, אבל ללא קשר מיוחד. מה שכן, גם שמואל סוכה, עליו נכתב ספרו של שי **שרדתי כדי לספר**, כותב שירים ללא לאות. ואולי זהו הנושא המחבר כאן – השירה כדרך ביטוי והתמודדות.

תודה למשפחת אפרת שפתחה את חצרה בפני לערב ספרותי מלא במשמעות החיים.

"לילדי שמיר באהבה" כך פותח נחום זכאי ז"ל, חבר קיבוץ איילת השחר, את סיפורו הקצר "ממה שסיפר הפלג לאגם".

את הסכר כולנו מכירים, מים רבים זרמו בירדינון מאז אותו מבצע הנדסי מרשים שהוגדר כ "ניצחון האדם על הטבע" אותו הקימו בנחישות רבה חברי/ות קבוץ שמיר הצעיר, לפני שבעים שנה בדיוק (דצמבר 1950).

"... 21 מטר ארוכו, שלושה וחצי מטר גובהו, ושלושה מטר עביו .."

רבים הסיפורים, הזכרונות והתמונות שתועדו באותו אירוע, אבל תודו שמעולם לא שמעתם את הסיפור מנקודת המבט של המים הזורמים! אם כן, מעשה שהיה כך היה:

אחר צהריים אחד נכנסתי לספרייה ובעזרתה האדיבה של מירי (תודה..). התחלתי "לחפור" במדף ספרי ארץ ישראל במטרה למצוא ספרים על אזור עמק החולה והסביבה. מצאתי לא מעט קלאסיקות: כרמון, וילנאי ואחרים רבים וטובים, כולם מעניינים כשלעצמם.

את עיני צד ספרון קטן וישן, בשם "בחיך הגליל" ועל כריכתו ציור יפה של צמד ענפי גומא.

דפדוף קצר בספר עורר את סקרנותי, ועיון מעמיק יותר אכן אושש את אשר הרגשתי: מדובר באוצר של ממש. אוסף סיפורים קצרים על החיים בעמק החולה של שנות השלושים והארבעים, והכל בעברית יפהפיה ומליצית של אותה תקופה. את המחבר לא הכרתי (למעט הפרטים המופיעים בהקדמה לספר), ובהמשך התברר שהיה עיתונאי, כתב אזור הגליל של "על המשמר", ובמסגרת תפקידו תיעד את הארועים המרכזיים של עמק החולה והסביבה באותה תקופה.

בארוחת ליל שבת אצל בת דודתי דינה מקיבוץ הגושרים, סיפרתי לה על הספר, הסיפור והסופר האלמוני למחצה. תגובתה של דינה הפתיעה אותי מאוד: נחום זכאי? כמובן, בתו נילי חיה ממש כאן בקיבוץ!

הכיצד? הסיפור מדהים וגם טרגי ועצוב:

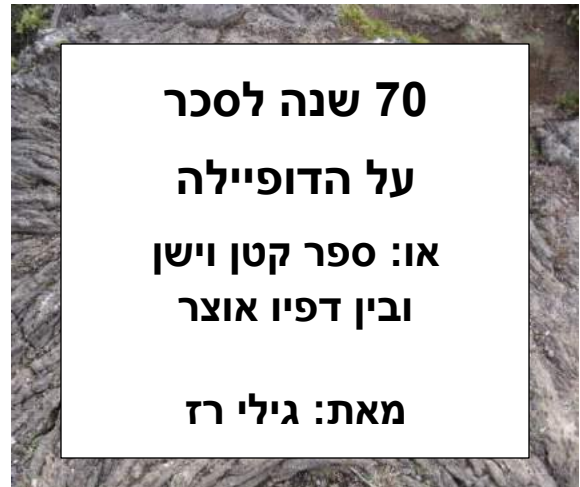
נחום ז"ל נהרג מאש כוחותינו, בעת שהשתתף בתמרון / תרגיל שנערך באיילת השחר ביום העצמאות 1951. אשתו וילדיו (ביניהם נילי, אז בת תשע) נכחו בקהל בזמן האסון.

באותה תקופה היה פיצול באיילת השחר וחלק גדול מחבריו עבר לקיבוץ הגושרים. נחום עצמו אמר שהוא "לא עוזב מקום בשביל פוליטיקה" אך לאחר מותו החיים באיילת השחר היו קשים מנשוא עבור המשפחה, ואשתו וילדיו עברו להגושרים.

ביקשתי לפגוש את נילי, ולשמוע ממנה פרטים על אביה וההיסטוריה המשפחתית. ואכן, בתיווכה של דינה (שבעצמה ראינה את נילי לארכיון קיבוץ הגושרים) אכן נפגשנו, וזכיתי להכיר גברת מרשימה, אופטימית וצלולה ביותר, שהיא בעצמה היסטוריה מהלכת של אזור הגליל.

היריעה כאן קצרה מלהרחיב על קורותיה של משפחת זכאי. אציין רק שהשכול פקד את המשפחה פעם נוספת, כאשר חמש שנים בלבד לאחר מותו הטרגי של נחום, נהרג גם הבן חגי בעת שירותו בחיל השריון של צה"ל (קברו הוא הקבר הראשון בקבוץ הגושרים). נילי הקטנה שוב כתבה דברי הספד, שבקוראי אותם דומה שנכתבו ע"י אדם בוגר ומנוסה ולא ע"י ילדה.

אך כאמור, בסכר עסקינן, ויום הולדת שבעים (אפילו לסכר) צריך לחוגג! לפיכך טעימה קטנה מהסיפור הקצר והאופטימי מובאת כאן להנאתכם, כלשונו. מומלץ לקוראו ולהקריאו לילדים (בהרבה אהבה כמובן..). ככתוב: "והיה כי עליתם, ילדים, לארץ הבשן, לגבעת שמיר – ונוכחתם כי אכן, אין זו אגדה"

נילי מעניקה לי במתנה עותק של הספר, בהוצאה מחודשת (כעת אני יכול להחזיר את המקור לספרייה..)

ממה שסיפר הפלג לאגם / מאת: נחום זכאי

(קטעים נבחרים ומומלץ לקרוא את הסיפור כולו)

...”בבוקר חורפי אחד, ערב חנוכה, נעה שיירה קטנה מזרחה, לעבר הרי הבשן, ובשיירה טרקטור רתום לעגלה, והיא עמוסה לעייפה, ובתוכה למעלה ממנין בחורים עברים.

פיזם בחור אחד מן השיירה פזמון והד ההרים ענה לעומתו. נתעורר שני ואמר:

-אם לא נשקע בבז, עוד נצליח להקים היום את צריפנו הראשון.

הגיעו לנחל-מים שזרם בדיצה ושאון גליו נישא למרחוק. צלחה השיירה את הנחל ופילסה לה דרך בין סלעי המגור במדרון התלול של אדמת ברגיאת.”

...” יום אחד, המשיכו מימי הפלג (הדופיילה – י.מ.) לספר באזני האגם (הכינרת – י.מ.) הקשובות – התאספו סביבי אנשים רבים ועד חצות הלילה רבתה ההמולה. וגם הילדים באו ופנסים הודלקו והיה אור גדול כאור היום.

מה יום מיומיים? – חשבתי בליבי, מה חג הם חוגגים? הן לא שבת היום ולא האחד במאי!

ואז קם בחור אחד, נשא כוס מים צוננים וזכים ופתח בזו הלשון:

- חברים! חג גדול לנו היום! חג ניצחון האדם על הטבע. הקימונו כאן סכר על הדופיילה. 21 מטר אורכו; שלושה וחצי מטר גובהו; ושלושה מטר עוביו. כאן יהיה אגם מים 6000 מטרם מעוקבים.

ולכן – המשיך הבחור ואמר, בפנותו אל מימי הצוהלים – ולכן די לך במעשי קונדסות ותעלולי פרא! מהיום והלאה אגם-מים תהיה; ודרך פי הנחש הענק של הצינורות יזרמו מימך ויביאו ברכה לאדם. ובדרך תסובב ממטרות, גשם מן הארץ תיצור, וכוח חשמל למלאכה ולמאור.”

מארכיונו של אברהם אילת - שנות ה 70

אבות וילדים

משה והדר מירון

משה ונר? שני

1974 - צוות צילום יפני
מצלם את ילדי הקיבוץ

יום הילד 1976

מי מכיר? מי מזהה ?

למי שמסתכל עליהם מרחוק נראים שפני הסלע יצורים פרוותיים וחמודים, שאולי, בעולם מקביל, אף בויתו לחיות מחמד כמו ארנבים ושפנים אחרים.

הם חיים במשפחות גדולות, צמחוניים, ומתגוררים במנהרות בין הסלעים שמקשטים את ארצנו. במהלך היום הם משתזפים בשמש ועד לא מזמן הם היו בעל חיים מוגן.

אך ככל שהיישוב הישראלי מתפתח בארצנו, כך הלך מזלו הטוב של שפן הסלע ונעלם.

זה התחיל כשהוקמו היישובים הראשונים על אדמת שפני הסלע. מקומות המחיה צומצמו וצופו לאזורים מוגבלים, כבישים נבנו סביבם, והסלעים, שתחתיהם היה ביתם, נאספו לבנייה. ככל שפוחתו והתרחבו היישובים והכבישים, שטחי המחיה שלהם הוגבלו והופרדו זה מזה וכדי לעבור ביניהם נאלצו שפני הסלע לחצות כבישים, שם הם נדרסו לא פעם.

ואז באו המלחמות. כשנופל טיל ב"שטח פתוח", האם מישהו סופר את שפני הסלע או בעלי חיים בכלל שנפגעו? התשובה היא לא. וזה לא נגמר כאן. התפתחות החקלאות המצליחה בארץ הרסה אזורים מחיה נוספים. פרות מסתובבות בין המחילות שלהם ולולים נבנים בפאתי היישובים על חורבותיהם האחרונות של האזורים הטבעיים שלהם.

כל הדברים האלו הביאו לכך ששפן הסלע נכנס לרשימה המבוקשת של החיות המוגנות. למרות הכל הם דווקא הצליחו לשרוד, להתרבות ולהסתגל אך זה מה שעלול להביא לסופם.

בגלל גידול האוכלוסייה שלהם והתקרבותם ליישובים, החלה גם התפשטות של מחלת הלישמניא, אשר מקושרת על ידי רבים ישירות לשפן הסלע. שפן הסלע הוא רק הנשא של המחלה, אין לו הרי מגע ישיר עם בני אדם, והמחלה מועברת ממנו לבני אדם על ידי זבוב החול העוקץ גם את שפני הסלע וגם בני האדם, וכך מועברת המחלה. עקב כך, חתמו בשנים האחרונות אנשים רבים על עצומות שקראו להרחיק שוב את שפני הסלע מהיישובים.

שפן הסלע החמוד הפך לחיה מזיקה. מה חדש? טובת האדם באה תמיד לפני בעלי החיים. אחרי שנפגעו מספר ילדים מהמחלה, הוצא שפן הסלע מרשימת החיות המוגנות (הטענה היא רק לשלוש שנים) אבל מה יהיה הלאה? מה אם הדילול לא יספיק? האם אנחנו, בני האדם, נכחיד ע-ו-ד מין שלם רק כי זה משרת אותנו? החוק בטבע הוא שהחזק הוא השורד. ושפן הסלע אולי הצליח לשרוד אתנו שנים, אבל בני האדם פה בשביל להישאר...

תמרור – צילמה נדיה מאירוביץ'
שפן סלע – צילמה מיכל פרטיג

גם אצלנו בשמיר החלו להרחיק את אזורי המחיה של שפני הסלע על ידי ריסוק והרחקת הסלעים שמסביב לקיבוץ. כמה שפנים נפגעו מכך? כמה קינים עם גורי שפני סלע נרמסו תחת הטרקטורים? כנראה שלא נדע לעולם.

חקלאות שמיר

אוקטובר 2020

מטעים

מאת זמיר כרמי

מרכז משק שמיר

ענף חקלאי אחד בהרחבה לעלון שמיר. והפעם: המטע.

השנה בהחלט אפשר להגיד באופן ברור - מטע שמיר! וזאת לאחר מספר שנים בהן המטע או גידולי העצים שלנו היו מורכבים רק מפרדס הדורים (ברובו אשכולית אדומה), שתופעלו ונוהלו ע"י בית אריזה "מהדריץ", ללא קשר ממשי או עבודה שלנו בשטח, בהתאם להסדר שהיה קיים שנים רבות.

בשנת 2010, עם נטיעת מטע הזיתים לשמן, חזרנו לגדל בפועל בעצמנו מטע שהוא 100% שמירי, כחלק מתוכנית ארוכת טווח שעשינו ב 2018 לכל ענפי החקלאות בשמיר.

החלטנו להרחיב את ענף המטע, להוסיף גידולים נוספים בתחומים חדשים ולחזק את הפעילות והמעורבות שלנו בגידולים הקיימים, כל זאת על מנת שלא להתבסס רק על שני גידולים (אשכוליות וזיתים). הרחבנו את סל הגידולים, חזרנו להפעיל באופן עצמאי ומלא חלק מהפרדס, וחלק אחר אנו מפעילים ומנהלים בהסכם עם בית האריזה.

השלמנו את החלפת הזנים בזיתים, אותה התחלנו לבצע כבר ב 2017. נטענו חלקת קיווי וחלקה ראשונה של כרם יין שלנו, שהיא גם הראשונה בעמק החולה. סביב כל אלה התגבש צוות קבוע ונרכש ציוד נוסף המאפשר עבודה עצמאית.

בהרחבה על הנעשה בענף:

צוות - את המטע מנהל אהוד ברנור שנכנס לתחום ב 2010 והקים את ענף הזיתים. יחד אתו עובדים שמעון עשור שאחראי על הפרדס, וטנאי קילמן (מתגורר באיילת השחר) האחראי על כל תחום ההשקיה. עוד בצוות הקבוע 2 תאילנדים (ששמותיהם המקוצרים הם טופ וטן) ובימים הקרובים יצטרף לצוות צמד תאילנדים נוסף. העובדה שיש בצוות 4 תאילנדים קבועים תסייע מאוד בכל הקשור בעבודת קבלני כ"א וקטיף מכיוון שקשה ביותר היום להשיג עובדים מיומנים בעלויות סבירות בתחום הזה.

השנה סייעו לכל העבודות והפרויקטים החדשים שביצענו צוות של צעירי שמיר הנפלאים, חלקם לפני גיוס וחלקם מי שבאו לשהות בשמיר בתקופות השונות של סגרי הקורונה. הם התגייסו למשימה ובזכותם ובעזרתם הצלחנו לעמוד בכל הנסיעות והפרויקטים הרבים החדשים בענף, ועל כך התודה.

לגידולים עצמם:

זיתים - השטח הכולל הוא כ 620 דונם זית לשמן בפרוט הבא: 250 דונם חלקה ותיקה מ 2010 שמורכבת מזני קורנייקי, ארבקינה, פיקואל ופישולן. עוד 150 דונם עם זני קורנייקי וארבקינה שניטעה ב 2017 והשנה צפויה לתת יבול משמעותי ראשון, ו - 19 דונם שניטעו בשנה שעברה, 2019. רוב השטח עם זני קורנייקי וארבקינה. החלקה הזו צפויה להתחיל להניב בשנה 2021.

לצד זני הקורנייקי והארבקינה, שהיום אנו יודעים להגיד בבטחה שהם הזנים המובילים אצלנו מבחינת יבול ותפוקת השמן, נטענו גם חלקת ניסיון של מספר זנים חדשים לשמן שטופחו במכון וולקני וזן אחד שמתאים למאכל. אהוד והצוות עוקבים אחר הזנים מתוך כוונה לראות מי מהם יתאים לנטיעות הבאות (אולי בשטחים החדשים שמעל שמיר).

את יבול השמן אנחנו מוכרים בהסכם לקיבוץ מגל, שמשווק אותו כחלק מהמותג "מסיק מגל". כמובן שכולנו אפשר למצוא שמן איכותי שלנו שנארז ע"י מסיק מגל עבורנו ומסומן במדבקה חקלאות שמיר. למי שעוד עוד לא ניסה, מומלץ ביותר.

פרדס - בפרדס שמיר מגדלים, נכון לימים אלו, שטח של כ 600 דונם מתוכם 580 דונם פרדס בוגר ומניב. רוב הפרדס מבוסס על אשכוליות אדומות "סן רייז" וקצת תפוזים, ועוד 20 דונם אשכוליות בנטיעה חדשה מהשנה.

מבחינת גידול ושיווק החלוקה בפרדס היא כזו: 470 דונם נמצאים בהסכם גידול ושיווק לבית אריזה "מהדריץ" ושאר השטח - בהסכם שנחתם השנה - ישווק לבית אריזה "הדרי גליל". בהסכם זה אנו חופשיים לבחור כל שנה מה וכמה משווקים דרכם וניתן לנו חופש לבחון אפשרויות נוספות. הכניסה של בית אריזה נוסף מאפשרת לנו השוואה בין הגורמים בשוק ותסייע לנו לקבל תמורה טובה יותר.

משנה שעברה (2019) עם כניסתו של שמעון עשור לענף וכחלק מהמגמה אותה אנו מקדמים מ 2018, עברנו לניהול ותפעול עצמאי של הפרדס ע"י צוות המטע של שמיר. החל משנה זו נתחיל גם לשווק באופן עצמאי חלק מהפרי. צעדים אלו מביאים למטע הכנסה נוספת, משרותי עבודה שאנו נותנים לפרדס שבהסכם עם "מהדרין", ובכך אנו מייעלים את עבודת הצוות של המטע.

כאן המקום להזכיר את יהונתן בלצר ז"ל שהיה הפרדסן האחרון ועבד בפרדס עד 2010.

סימנים ראשונים של הכניסה שלנו לפרדס כבר פגשתם השנה במיכלים של אשכוליות ותפוזים ליד הכולבו, ובכוונתנו לשמור על המסורת הזו.

גידולים חדשים:

קיווי קיץ - נטענו השנה 10 דונם של קיווי מזנים חדשים, שיודעים להתמודד עם החום של העמק ולתת יכול גבוה. החלקה מתוכננת להתחיל לתת יבול ב 2022 ובהתאם להתקדמות הגידול נקבל החלטות על הרחבת השטח. כל עבודת הנטיעה בוצעה על טהרת צעירי שמיר שגם המשיכו וסייעו בנטיעת כרם היין. השתילים נקלטו טוב ומתקדמים יפה בגידול. הצוות מטפל בשטח ושומר עליו בעזרת גדר חשמלית נגד נזקי חזירי בר.

כרם יין כמותי - ממש בחודש האחרון סיימנו את השלב הראשון של נטיעת כרם ענבי יין בעמק. החלקה הראשונה בת 70 דונם, מורכבת מכ 55 דונם של זן טמפרניו (אדום) ועוד 15 דונם של 4 זנים חדשים שניטעו במסגרת חלקת מודל של משרד החקלאות ומו"צ צפון. הכוונה לבחון זנים שעמידים למחלות.

הכניסה שלנו לתחום כרם ענבי היין היא חלק מהתוכנית להרחבת הפעילות החקלאית של שמיר לתחומים בהם ניתן למצוא גידולים בעלי היתכנות לגידול באזור, יחד עם חיבור לגורם מסחרי יציב בהסכמים לטווח ארוך. בנוסף, אלה גידולים בהם כל או רוב הגידול הוא ממוכן ולא נידרש לעבודת ידיים מרובה. במקרה שלנו קיים גם משתנה סביבתי נוסף שעלינו לבחון בכניסה לגידולים חדשים, והוא העמידות שלהם לרוחות מזרחיות חזקות בעונות המעבר (השרקייה השמירית הידועה לשמצה..)

הכרם שנטענו הוא השלב הראשון במהלך של נטיעת כרם בהיקף של כ 300 דונם. זאת, במסגרת הסכם ארוך טווח שלנו עם יקב כרמל מזרחי. מדובר בגידול זני ענבים שיש להם יבול גבוה ומיועדים לתעשייה של תירוש / מיץ ענבים / יין פשוט. המטרה בגידול היא להגיע ליבול גבוה, % סוכר מתאים ופרי ללא מחלות.

כל הקטיפה והטיפול בכרם מתבצע במיכון מלא וללא השקעת ימי עבודה רבים. הכרם צורך מים בכמות יחסית נמוכה לעומת גידולים אחרים (כ 300 קוב לדונם מול 900+ קוב' לדונם בפרדס לדוגמא).

באביב הקרוב נשלים את הנטיעה של כל 70 הדונם ונתחיל להכין את החלקה הבאה לשלב השני בתוכנית הנטיעה. התוכנית מתבצעת בשלבים, כך שאם הכול יבוצע כמתוכנן, נגיע בשנת 2023 למלוא השטח של 300 דונם כרם.

כדאי לדעת כי כל ההשקעות בנטיעות נכללות במסגרת מענקי הסיוע של הסדר המים שאנו זכאים לו, כך שיש סיוע של משרד החקלאות והשתתפות בהשקעה. (מצריך התמודדות מאתגרת עם הבירוקרטיה של משרדי הממשלה בימי הקורונה..)

מחשבות להמשך יש כל הזמן, כולל חיפוש של הגידול המתאים למטע בשטחים החדשים שקיבלנו באזור הקידוח, צפונית מזרחית לשמיר.

חשוב לי לציין שוב את צוות המטע בראשותו של אהוד שמתפעל את מכלול הגידולים הקיימים והפרויקטים החדשים בהצלחה ובמסירות רבה.

"הבית הלבן" –

שיתופיות מודרנית

מבית היוצר של

שמיר

כתבו:

רוני היינבך, זהר אלבג

ואופיר בונקר

הבית הלבן הינו מבנה משרדים שיתופי המשמש כסביבת עבודה ליזמים, בעלי עסקים, אנשי אקדמיה ובעלי מקצועות חופשיים. בקומה הראשונה יושבת חברת SPO הפועלת בשקידה על הפיתוח הבא בתחום האופטיקה ובקומה השנייה ניתן למצוא מגוון רחב של מיזמים ועסקים, וכולם תושבי הקיבוץ.

"עקב בצד אגודל", הבית הלבן "קדם עור וגידים" הודות לנטע שפיגלר, אשר הצליח לגייס לשירותיו של הבית הלבן נבחרת המורכבת מתושבי הקיבוץ בלבד.

מלבד העובדה שהבית הלבן הוא אירוע בקנה מידה היסטורי, וממשיך את תפישת מבנה משרדים של אקו (מעל לכלבו), הרי שלא ניתן לנתק בין צמיחתו של הבית הלבן, לבין ה-DNA השיתופי שלנו כתושבי קיבוץ.

במובן מסוים הבית הלבן מאפשר לאנשיו לקיים שיתופיות משודרגת המספקת מענה ופתרונות לאתגרי השעה - "שיתופיות מודרנית".

מדוע הבית הלבן? בשלוש מילים – "מחשבה יוצרת מציאות". זמן קצר לאחר סגירת גליל סי.אס ועזיבתה את שמיר, נולד הכינוי "הבית הלבן", באופן שרירותי לחלוטין.

אלא שבנובמבר 2019 פרצה בו לפתע שריפה "צנועה" שנוטרלה תוך דקות בודדות (סיפור הרואי כשלעצמו). אז נצבעו קירותיו של המתחם בלבן, על מנת להצדיק את שמו - בפרפרזה לסיפור על הבית הלבן בארה"ב, המספרת כי נצבע בלבן לאחר השריפה שהתחוללה בו בשנת 1814 (סיפור חסר כל אחיזה במציאות...).

מהי "שיתופיות מודרנית"?

השיתופיות המודרנית לובשת מגוון צורות, גוונים ומשמעויות ומתקיימת הודות לחללים המשותפים של הבית הלבן. השיתופיות המודרנית היא למעשה פלטפורמה קהילתית-חברתית-עסקית המאפשרת לעצמאיים מצד אחד לעבוד במשרד הממוקם בקיבוץ (במקום מהבית), ומצד שני מהווה פלטפורמה ליצירת קשרים ושיתופי פעולה עסקיים המבוססים על רמת אמון גבוהה ביותר, הקיימת באופן טבעי בין תושבי הקיבוץ.

הבית הלבן, כמו גם ה"שיתופיות המודרנית", הם בשורה של ממש לתושבי הקיבוץ המעוניינים לייצר קשרים עסקיים סינרגיים פנים קיבוציים.

היום, ניתן למצוא בבית הלבן מגוון של יזמים, אנשי עסקים ובעלי מקצועות חופשיים, שהשיתופיות המודרנית ביניהם קורמת עור וגידים:

רוני היינבך – מוסמכת בניהול ארגונים ומלכ"רים (MSW) מהאוניברסיטה העברית בירושלים, בעלת ניסיון של 15 שנים ביעוץ ארגוני, בארגוני חברה אזרחית ובשלטון המקומי. מלווה הנהלות קיבוצים במועצה האזורית הגליל העליון, מטעם אגף ישובים שבמועצה. בעלת ניסיון רב בהובלת תהליכי שינוי ארגוניים קהילתיים. מרצה מזה כ-17 שנה במכללה האקדמית תל חי בחוגים חינוך ושירותי אנוש, מרצה וראש מסלול לשינוי מדיניות בחוג לעבודה סוציאלית. רוני הצטרפה ל"בית הלבן" במטרה להתפנות לכתיבת דוקטורט.

עו"ד זהר אלבג – מתמחה במקרקעין - ליווי ותכנון עסקאות מכר ורכישה, יעוץ שוטף לחברות, אגודות שיתופיות וקיבוצים.

עו"ד אופיר בונקר – מתמחה באגודות שיתופיות, דיני עבודה ונזיקין. מייצג ומייצג תאגידים בהובלת תהליכי עומק בתחומים אלו. בוגר המרכז הבינתחומי הרצליה ובעל תואר ראשון במשפטים (LL.B); תואר ראשון במנהל עסקים והתמחות במימון (B.A); מרצה בקורס דירקטורים של מועצת הגליל העליון; מייסד משרד עורכי דין בונקר רדליך ושות'.

עו"ד עופרי שיש – מנכ"ל ומייסד חברת DNO-GROUP עוסקת בהפצה של מוצרי קוסמטיקה ותוספי תזונה למדינות אסיה. לחברה משרדים בישראל, הודו, הונג קונג ויפן ומייצגת למעלה מ 60 חברות מכל העולם, החל מארה"ב ועד אוסטרליה וניו זילנד. בימים אלו מקימה החברה נציגות חדשה באיחוד האמירויות, כשוק נוסף. בנוסף, החברה גם מקימה פלטפורמת אונליין למכר קוסמטיקה מהעולם בישראל, ראשונה מסוגה. *****ההשקה - 20 לנובמבר 2020*****

לירון שפיגלר רז - פסיכולוגית קלינית, מטפלת בגישות פסיכודינמיות, CBT ו-EMDR ומבצעת אבחונים פסיכולוגיים. עובדת עם מבוגרים, נוער, ילדים מגיל 6 והורים.

זיוה בפה – אמנית רב-תחומית היוצרת חפצי אמנות ממגוון חומרים ובהם גם חומרים אותם היא ממחזרת..

גלית אורן – מטפלת באמנות. עובדת עם ילדים בבתי ספר באזור ומדריכה סטודנטיות לטיפול באמנות בתל-חי. בבית הלבן יש לי חדר עם הרבה בדים ומכונת תפירה. מקום לנוח ולתפור תיקים.

דבורה מוצ'ניק – אחות מוסמכת, מרצה בבית ספר לאחיות בצפת ומתמחה כמטפלת CBT (טיפול קוגניטיבי התנהגותי). טיפול קוגניטיבי התנהגותי CBT הוא שיטת פסיכותרפיה מתוקפת קלינית שהוכחה כיעילה מחקרית למגוון רחב של הפרעות נפשיות. זהו טיפול ממוקד, קצר מועד, מכוון מטרה הנשען על גישה ועל טכניקה ממוקדת בזמן ובמקום, לפתרון של בעיות מוגדרות וספציפיות הפוגעות בתפקודו של האדם.

תוכלו למצוא בקומה גם את **יהונתן** - אופטומטריסט מאופטיקה שמיר והאדם הכי אופטימי בקומה.

נכון להיום - נותרו עוד מספר מצומצם של חדרים – למעוניינים/ות ניתן לפנות לנטע על מנת לקבל פרטים. מומלץ!! – שוכני הקומה.

סוכתי הסוכה רק לי ולמשפחתי הגרעינית מחכה... צילמה: חדוה לב (עדוי)

סוכת נטע ושחר ברק

סוכת ניצן ושמעון עשור

דילמת ההפגנות

נכון שכולם מתלבטים האם לצאת להפגנות או לא?
אז הפעם בפינת הדילמה - דילמת ההפגנות.

- האם לצאת להפגנות?
- האם ההפגנות משפיעות?
- האם מספיק לתרום לגופים המפגינים?
- האם במאה ה-21 מספיק להפגין ברשתות החברתיות?

הגדרה: הפגנה היא יציאה אל הרחובות תוך הכרזת סיסמאות והנפת שלטים. זוהי דרך של קבוצת אנשים להביע באופן פומבי את דעתה, ובפרט את מחאתה, בנושא מסוים. ההפגנה מהווה מימוש של חופש הביטוי וחופש ההתארגנות. תיתכן גם הפגנה של אדם אחד שאז היא נקראת "הפגנת יחיד". הפגנות נערכות פעמים רבות בכיכרות מרכזיות או במקומות בעלי משמעות סמלית. (ויקיפדיה).

תנאים לקיום הפגנה בישראל

המשפט במדינה דמוקרטית מכיר בזכותו היסודית של אזרח להפגין במחאה נגד פעולות השלטון, וזכות זו מעוגנת בחוק תחת שתי חירויות יסוד: חופש הביטוי וחופש ההפגנה.

המגבלות העיקריות על חירות המחאה בישראל נקבעו בחוק העונשין, התשל"ז-1977, והבולטות שבהן הן פגיעה בגופו של אדם, איסור המרדה והסתה, התקהלות אסורה והיזק לרכוש ציבורי או פרטי. בעקבות פסיקת בג"ץ בנוגע למחאה נגד היועץ המשפטי לממשלה, החל היועץ, אביחי מנדלבליט, בהליך של שינוי ההנחיות בעניין. על פי פקודת המשטרה בישראל, אין צורך לקבל אישור או רישיון על מנת לערוך הפגנה. הפגנה טעונה רישיון, רק אם היא מוגדרת כ"תהלוכה" או כ"אספה".

סעיפים 83-90 לפקודת המשטרה עוסקים בשני הסוגים של הפגנות המצריכים רישיון ממשטרת ישראל:

- "אספה" - חמישים איש או יותר שהתקהלו כדי לשמוע נאום או הרצאה על נושא בעל עניין מדיני או כדי לדון בנושא כזה.
- "תהלוכה" - חמישים איש או יותר המהלכים יחד, או המתקהלים כדי להלך יחד, ממקום למקום, בין שהם בתנועה ממש ובין אם לאו, בין שהם ערוכים בצורה כלשהי ובין אם לאו.

משמרת מחאה, שהיא הפגנה שלא מתקיימים בה התנאים האמורים לעיל (לדוגמה: התאספות בכל גודל שאין בה נאום בנושא מדיני, או צעדה של פחות מ-50 צועדים) איננה טעונה רישיון.

בלשון המשטרה: "אין חובה על מי שמארגן משמרת מחאה לקבל רישיון ממפקד המחוז של המשטרה. עם זאת, מומלץ למי שמארגן משמרת מחאה, להודיע למשטרה מראש על פעילות זו, כדי שהמשטרה תוכל להיערך ולהגן על המשתתפים במשמרת המחאה מפני מתנגדים".

כל התקהלות (התכנסות של שלושה אנשים לפחות) אסור לה שתגרום ל"הפרת השלום". בתי המשפט פסקו שהביטוי "הפרת השלום" מתייחס לאלימות כלפי גופו של אדם, כניסה בכוח לרשות היחיד, ואולי גם פגיעה ברכוש תוך שימוש בכוח. לא די בחשש שיופר השלום - דרושה ודאות קרובה לכך שיהיה שימוש באלימות.

מגבלות אחרות נקבעו בחוקים נוספים, דוגמת פקודת הנזיקין, הקובעת איסור מטרד ליחיד והסגת גבול היחיד. הגבלה מיוחדת חלה על חירות ההפגנה במשכן הכנסת וברחבת הכנסת.

בפסק דין של בג"ץ נקבע שאין לקיים הפגנה או משמרת מחאה ליד ביתו של איש ציבור או עובד ציבור, כאשר קיימת אפשרות אפקטיבית להפגין מול המקום שבו הוא ממלא בדרך כלל את תפקידו הציבוריים, או במרחק סביר מביתו. (ויקיפדיה)

בעד ונגד כוחן של הפגנות בימינו

בעד –

- אור-לי ברלב, מובילת המאבק במתווה הגז, מאמינה גם היא בנוכחות מהסוג הזה. "היא גורמת לשרים להרגיש את הציבור, ולא רק את בעלי ההון שיושבים להם קרוב לאוזן", היא מסבירה. "כששטייניץ קם בבוקר ושומע אותנו מאחלים לו בוקר טוב במגפון, הוא מבין שגם אנחנו כאן. אחרת, זה רחוק מהם. אז קצת לא נוח להם ולא נעים מהשכנים, זה חלק מהעניין - ההפגנות האלה מעמתות אותם עם המציאות ומאלצות אותם לתת דין וחשבון". (חן שליטא מעריב 20.07.2019)
- בעקבות הפגנת האתיופים העלה העתידן ד"ר רועי צזנה פוסט בפייסבוק, שתמצת כמה מהמחקרים שנעשו בארה"ב בנוגע להפגנות. אחת המסקנות מאותם מחקרים הייתה שהפגנות ענק הן הדרך הטובה ביותר ליצור שינוי, ולכן כדאי לצרף כמה שיותר אנשים להפגנה, גם אם הם לא מקרב השותפים הטבעיים של אותה קהילה. איך עושים את זה? מדגישים את הפטריוטיות של המפגינים ואת רצונם לשתף פעולה עם כל גורם שיביע נכונות להירתם לתיקון עוול, באופן שיתרום לחברה כולה. (חן שליטא מעריב 20.07.2019)
- אם יתחיל מהלך של הצטרפות בסדר גודל משמעותי של הבייס של ביבי למחאה הקיימת מדובר יהיה במהלך טקטוני שיכול לשנות מהיסוד את המפה הפוליטית בארץ. לעומת זאת, אם תוקם תנועת נגד למחאה הקיימת, פוטנציאל האלימות יעלה באופן ניכר. (פרופ' תמר הרמן אוגוסט 2020).
- מנקודת המבט של השתתפות פוליטית, מחאה זו יכולה להתפרש כסימן לטובה משום שלאחר שנים של אדישות ציבורית ופוליטית נראה כי הציבור בכל זאת מאמין ביכולתו להשפיע על המדיניות ומעמיד את הממשלה במוקד המחאה. דהיינו, סבור עדיין כי בכוחה של הממשלה לעצב מדיניות שתשנה את המציאות. (ד"ר דנה בלאנדר אוגוסט 2011).

נגד –

- הזכות להפגנות אינה זכות חוקתית מובנת מאליה. היא לא מופיעה בהצהרת זכויות האדם והאזרח מ-1789, שנת המהפכה הצרפתית, לא בחוקה האמריקאית, ואפילו לא בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, פרי רוחו של אפיפיור זכויות האדם בישראל, השופט אהרן ברק. (עו"ד אהרון פאפו. מעריב 22.10.2020)
- אין שום קדושה בהפגנות, ועצם כינוין כ"קדושות" מצביע רק על בורותם של המכנים אותן כך כמניפולציה פוליטית כדי לסמא את עיניהם של מי שמשכילים עוד פחות מהם. הפגנות יכולות להיות לטוב ולרע - בדמוקרטיה או בדיקטטורות. שימוש בהן ככלי פוליטי הלך וחזר במשך שנים מוכיח כי הן אינן לטוב, אלא לרע בלבד. הן אינן מהוות כלי דמוקרטי, אלא הן כלי אנטי - דמוקרטי מובהק משום שהן מתעלמות מבחירות חופשיות בשלושה סיבובים במשך שנתיים, שבהן הוכח כי לראש הממשלה יש רוב קולות בציבור. (עו"ד אהרון פאפו. מעריב 22.10.2020)
- הפגנות הנכים אולי מצטלמות יפה, אבל הן בדרך כלל לא אפקטיביות. מי שצריך להוביל אותן הן מפלגות השמאל וארגוני עובדים. זה לא נכון שההפגנות רלוונטיות לכל קצוות הקשת, כי לא יבואו אנשים שנהנים מהמדיניות הנוכחית. אם שלטון הימין מטפח תקציבית את ילדי החינוך הדתי ואת ההתנחלויות, אז אין להם מה לצאת להפגין.
- ברור שיש חלקי ציבור שמחאה כזו או אחרת תדבר אליהם יותר מלכתחילה, אבל גם אותם יש להוציא מהבית לרחובות. אין ספק שהמחאה מאפשרת להרחיב את מעגל המשוכנעים, כי רוב האנשים במשטרים דמוקרטיים, שבניגוד למשטרים רודניים אינם מחייבים השתתפות, לרוב "יושבים על הגדר" ועוסקים בענייניהם (היו אפילו חוקרים שטענו כי האדישות האזרחית הזו מבטיחה את יציבותם של משטרים דמוקרטיים). (פרופ' תמר הרמן אוגוסט 2020).

דעתי האישית –

- להפגנות המוניות יש השפעה כבירה על הממשל.
- מאחר שבמדינה דמוקרטית עיקר ההשפעה נמצא בפוליטיקה אין ברירה אלא לצאת ולהפגין כדי שהפוליטיקאים המנותקים ידעו מה חושבים האנשים.
- כפי שצוטט באחד הציטוטים מעלה - ההמון האדיש גורם ליציבות הממשל ובמקרה שלנו ממשל כושל ולכן חייבים להפסיק להיות אדישים ולצאת להפגין.
- שמעתי מחבר שיש מחקר בעולם שמצא שכל ההפגנות בעולם שהצליחו להשיג את מטרותן בהפגנות לא אלימות כללו 3.5% מסך האוכלוסייה באותה ארץ. בישראל 3.5% זה קצת יותר מ 300,000 מפגינים. על פי המארגנים השתתפו בהפגנות האחרונות בכל הארץ יותר מ 200,000 מפגינים כך שנשאר עוד קצת ואנחנו חוצים את ה 3.5% מהאוכלוסייה בישראל.
- לסיכום, צאו להפגין ואל תסתפקו בהפגנות ברשתות החברתיות.
- אם אתם שואלים - מה לגבי? אז אצלי זה כמו הרצון וההבנה שחייבים לעשות ספורט אך משום מה זה תמיד נדחה למחר. אם יהיה לחץ חברתי אני מבטיח לעשות מאמץ ולצאת להפגין אפילו בבלפור.

משולחן הרווחה והבריאות

שלום לכל יושבי שמיר,

ימים מורכבים ומאתגרים עוברים על כולנו... בית סביון, שהיה רגיל להיות בית פתוח, מארח ומחבק בימי שגרה, מוצא את עצמו בחודשים האחרונים, מכורח הנסיבות, כששעריו סגורים למבקרים.

ראשית, אני מבקשת להוקיר תודה לצוות המדהים של הבית, שמבצע, ולא מתוך קלישאה, עבודת קודש אמיתית. הצוות עובד בחודשים האחרונים בתנאים לא פשוטים: בידוד דיירים ואנשי צוות, עבודה עם ציוד מיגון, בדיקות קורונה שבועיות, משמרות כפולות במידת הצורך ודאגה לדיירים שלנו ולשלמות הבית.

זוהי תקופה מתוחה ומאתגרת, ויחד עם זאת - העבודה נעשית באהבה גדולה תוך תחושת שליחות וייעוד. **תודה, אני גאה בכם!**

השגרה בתוך סביון שינתה פניה, התאמנו תכנים, נאלצנו להפסיק חלק מהחוגים שהיו נהוגים קודם, אך הכנסנו תכניות חדשות והכל בהתאם למתווה, תוך שמירה מקסימלית על בריאותם של הדיירים והצוות.

אנו מספקים לדיירים שלנו תכנים מגוונים: אקטואליה, מלאכת יד, מעגלי שיח, התעמלות בריאותית ופיזיותרפיה – ואלו רק חלק מהתכנים המועברים בסביון. למדנו, עם הזמן, לחיות בשגרה מעט מהוססת ששומרת על המורל, התוכן והעשייה.

לשמחת, אנו עומדים במשימה למרות אילוצי הקורונה.

מתוך הפעילויות שקיימנו בחגי תשרי:

- הרמת כוסית חגיגית ושמחה לשנה החדשה
 - קבלת חג בפרגולה בערב חג סוכות – בהובלת טובית קמחי
 - אחר צהרים של שירה וניגון - אוריאל בן יעקב ומתי חלפי הנעימו את זמנם של דיירי הבית
 - ראיון עם שמוליק סוכה ושי אפרת עם הוצאת ספרו של שי "שרדתי כדי לספר" - מולי אפרת ראינה את שמוליק ושי בנוכחות משפחת סוכה המורחבת והדיירים.
- אז.. למרות שנראה כי הסתגרנו ואולי נעלמנו, דעו שאנחנו כאן, שומרים על מצב הרוח ומחכים ליום שבו נוכל לשוב ולערוך ערבים משותפים עם הקהילה כפי שהיה בעבר.

בקשה קטנה גדולה לי אליכם הקהילה: אם יש מישהו שמעוניין להגיע לסביון ולהעביר בהתנדבות אחה"צ של שירה, הרצאה, משחק או ככל העולה על הדמיון הטוב, אשמח אם תיצרו איתי קשר ויחד נחשוב על פעילות מותאמת ואיך ניתן להוציאה לפועל.

מאחלת לכולנו, חזרה מהירה לשגרה ברוכה ובריאה. מקווים שנתראה בקרוב.

רוני לוי במני

לרגל יום הולדתו ה 80

הנאה צרופה לרכב עם יובל...
ההיכרות שלי איתו היא יותר במפגשי
רחוב... קצת אופניים...
איש מלא חיים ומקור להשראה.
כתב וצילם: אפי שריר

מסגרות נסגרות

על חינוך ביתי בימי

קורונה

מספרת

מאיה פלר בן-יעקב

תחילת שנת הלימודים בגנים ובבתי הספר הייתה כצפוי בראשון לספטמבר, ונקטעה כשבועיים וחצי לאחר מכן, בערב ראש השנה ה' 18 לחודש.

ילדי הגיל הרך, מתינוקות ועד ילדי הגן - שבו לבתי הילדים חודש לאחר מכן, ב' 18 לאוקטובר.

תקופה זו, שתחילתה התאפיינה בימי חג ושבטון, ובהמשכה שגרה וימי חול ארוכים - הייתה מאתגרת מאוד להורים וילדים הרכים.

ב' 1 לאוקטובר התחיל ה"מענה הקהילתי", יוזמה מקסימה ומחזקת של מערכות החינוך, ברוח גבית עזה של שקמה ובסיוע מתנדבים, נערים והורים. במסגרת זו הוצעו מגוון פעילויות מותאמות קורונה,

בהן יכלו לבחור ההורים והילדים לקחת חלק.

בין שלל הפעילויות: יצירה, חליקות, שיעור ספורט, הקראת סיפורים, מפגש במשק חי וגולת הכותרת - חצר פתוחה (בחצרות בתי הילדים השונים), בהתאם לגילאים.

התקופה בבית לא הייתה פשוטה. לא קל לייצר סדר יום לילדים הצעירים כאשר ההורים נדרשים גם למקומות עבודתם, למשימות נוספות וכמובן - ובמיוחד - כאשר יש ילדים נוספים בבית, בעלי צרכים אחרים לחלוטין.

הילדים הרכים אשר זקוקים ליציבות הופכים להיות חרדים ותלתיים, ועלולה להתעורר אפילו גרסיה התפתחותית: סיטי לילה, הרטבה אצל ילד גמול וכיוצא באלו.

חשוב לי לציין את נשות צוותי החינוך הנפלאות, אשר יצאו כולן לח"ת, ולמרות זאת הקפידו לשמור על קשר לאורך כל התקופה, בשיחות טלפון אישיות, בקטעי וידאו ששלחו לילדים, ביצירה, משחקים וקבלות שבת בזום.

ילדי בית הספר קיבלו מענה של מספר שעות ביום ע"י צוותי בתי הילדים הקבועים - בגיבוי עובדים נוספים ברובם צעירים המתגוררים בקיבוץ, ואפילו חברי קן השומר הצעיר לקחו חלק פעיל במערך.

עקב המצב - שחייב התארגנות מיוחדת, עבודה בקבוצות קטנות, בחללים נפרדים, סינכרון עם ענפים נוספים (דוגמת חדר האוכל), נוצר אתגר אדיר בניהול של מערך הפעילות. אבל **מדי יום חול הייתה פעילות!** רוני ומובילי הבתים הכינו, מדי שבוע, מערך עבודה שלקח בחשבון את כל הצרכים והתנאים לקיום הפעילות.

האתגר הוא עצום! וזה לא מובן מאליה. פעילות חברתית, פיזית ואיכותית התאפשרה לילדים שלנו וזה מדהים! זה שונה ממקומות רבים בארץ ואפילו מישוברים רבים אחרים באזורנו. לנו כהורים השעות הללו אפשרו לעבוד או להתפנות לעיסוקינו האחרים. (או לילדינו הצעירים להם, כאמור, לא הייתה מסגרת).

נערים הציעו בייביסיטר ואף עזרה לימודים וחונכות. הייתה ועודנה קיימת תחושה אמיתית של רצון לעשייה ושותפות גורל בקרב כל העושים במלאכה.

ובעניין בית הספר והלימודים - החובות הללו מהווים את העוגנים לבניית יתר היום סביבם. לילדי (בכיתות ב' וד'), יש מפגשי זום בשעות הבוקר עם המחנכות שלהם, לשיעור או למפגש חברתי. פרט לכך יש משימות יומיות (בספרי לימוד או באתרי אינטרנט ייעודיים). רק לאחר מכן מתחילה הפעילות בבתי הילדים.

מבחינתי, כהורה, מטלות הזום הן המעמיסות ביותר, כיוון שילדי צעירים ואינם עצמאים בתפעול הזום.

כך יצא שהבקררים מתחילים במקום בעבודה - בסיוע למילוי המשימות הלימודיות של ילדי ועזרה עם הזום. לאחר מכן הם מגיעים לבתי הילדים לכ-5-6 שעות. הבתים נסגרים מוקדם מדרך כלל, ובשעות הצהריים אחד ההורים מסיים את עבודתו ומתפנה לקבל או לאסוף את ילדיו.

למרות שבשמיר ניתן מענה מדהים, לאורך שעות ארוכות, ואפילו כשהגיל הרך כבר חזר לשגרה, עבור הורים רבים הימים אינם ימי שגרה.

לתקופה יש קסם וקצב משלה, יש יתרונות והנאה בשהייה ממושכת בבית והוראת הילדים הפרטיים שלך. לצד אלו יש קושי גדול, לאות אמיתית, ניהול לוי"ז מורכב ועמום.

בנימה אישית, כיף לדעת שמערכת החינוך שלנו כל כך גמישה וקשובה לצרכי הילדים וההורים.

המענה הקהילתי מהזווית האישית שלנו:

אנו לקחנו חלק בפעילויות הבאות -

חצר גן רימון – טלי רותם התנדבה להפעיל את החצר. נרשמו לפעילות עד 10 ילדים מהגן. זאת הייתה הזדמנות למפגש עם חברים, שהייה מחוץ לבית ומשחק דרמטי ודמיוני. גם את החצרות של זית וגפן הפעילו מתנדבות (**נתי ו-ורד יהלום**) ואישרו לילדים הצעירים לשחק.

שעת סיפור – מירי מרון הפעילה שעת סיפור בספריה. במסגרת זו בחרה מירי בספר מותאם לגיל הילדים שהגיעו למפגש, והקריאה להם בסבלנות רבה.

מפגש במשק חי – עופר גולדשטיין הזמין את הילדים להאכיל את החיות, תוך כדי הסברים שונים על החיות ומזון. בסיום שולבו גם רכיבה על הפוני ולטיוף נחשים.

חליקות – נערכו מחוץ לביתם של יעל ויוני צ'רני. שם הונח משטח מתאים והילדים גלשו בתורם. פעילות מגניבה ומותאמת למזג האוויר המהביל.

הכנת מר גמיש – יעל אבישי הפעילה בהתנדבות פעילות יצירה של מר גמיש (בלון ממולא קמח). הילדים הדביקו לו עיניים ושיער וציירו לו הבעות פנים.

היו, כמובן, עוד פעילויות, בהן לצערי לא השתתפנו.

העובדה שהוצעה פעילות – הייתה מחממת לב. הגם שלא אפשרה שחרור אמיתי ופניית של ההורים, כן היוותה גיוון ואטרקציה לילדים ולהורים כאחד.

חדשות מאופטיקה שמיר

יום הראייה הבינלאומי חל בכל שנה באוקטובר. השנה, בצל הקורונה, נערכו לרגל האירוע כמה מבצעים באופטיקה שמיר.

SHAMIR

- בשיתוף עם שגרירות ישראל וחברת הבת של האופטיקה בפורטוגל, נערך מבצע לבדיקות ראייה בכ 100 בתי אבות בפורטוגל. מעבדה ניידת הגיעה אל הקשישים, ערכה להם בדיקות ראייה והעניקה להם משקפיים בחינם.

שגריר ישראל בפורטוגל הודה לשרת הרווחה ולרשויות בפורטוגל על שאפשרו את הפרויקט, וכמובן לאופטיקה שמיר על תרומתה והתגייסותה.

גם בארץ מתוכנן מבצע דומה בקריית שמונה, טבריה ובית שאן והוא יצא לדרך ברגע שיאושר תחת מגבלות הקורונה.

- אוקטובר הוא גם חודש המודעות לסרטן השד. במסגרת קמפיין לאבחון מוקדם, המזוהה עם סרטים ודגלים ורודים, השיקו באופטיקה סדרה של עדשות ורודות. העדשות, בחמישה גוונים של ורוד, החל מורוד בהיר (15% צבע) ועד לכהה (60% צבע), מתאימות למשקפי ראייה וגם למשקפי שמש.

ניתן יהיה להשיג אצל האופטומטריסטים וההכנסות ממכירתן יוקדשו לעמותות השונות העוסקות בהעלאת המודעות לסרטן השד.

מסרה: אורית גולדשטיין

נובמבר 2020

אלמוגן כרבותי בחזית בית התינוקות

אלמוגן רחב עלים *Erythrina corallodendrum* משפחה קטניתיים (פרפניים)

עץ האלמוגן הינו עץ נוי הנפוץ בגנים ובפארקים. העץ זכה לשמו בעקבות הצבע האדום העז של פרחיו. העץ משיר בחורף את עליו, ופורח במרץ-אפריל בשפע. הפרחים בצבע אדום, הבולט על רקע ענפיו החשופים. הם ערוכים באשכולות. העץ מבלב לקראת סיום הפריחה.

הפרי הוא תרמיל שאורכו כ-10 ס"מ וצבעו חום כהה. בזמן ההבשלה התרמיל נפתח ובשוליו מתגלים זרעים בצבע אדום-מבריק והם משמשים כחרוזים בייצור תכשיטים. **הזרעים רעילים!**

חודש אוקטובר כבר הסתיים, כל הטבע עוצר נשימתו וממכה לגשם שיבוא וישטוף את האבק מהעצים, מהקוצים ומהדרכים. רוב צמחי הקיץ סיימו את פריחתם. השקיעות מרהיבות בצבעיהן, אבל הגשם עוד לא כאן.

בשטחי הגן המושקה בהחלט יש מה לראות, צמחים שמקורם בארצות רחוקות, עצים ושיחים שפורחים דווקא עכשיו.

בהליכת הבוקר פגשתי בעץ פורח ליד הקיר הצפוני של מפעל האופטיקה הישן. הפריחה היא אשכולות של פרחים פרפניים אדומים-אדום לוהט. נזכרתי שפעם היה עץ אחד כזה בכניסה לחדר האוכל, פעם מזמן, מזמן...

אלמוגן כרבותי *Erythrina crista galli* משפחה קטניתיים (פרפניים)

עץ קטן או שיח גדול, נשיר מותנה.

צלליתו עגולה אך מצמיח ענפים ארוכים ופרועים לכל מיני כיוונים, פריחה קיצית באשכולות פרחים אדומים הנמשכת כ-3 חודשים. הפריחה האדומה היא בחלקו העליון של הגבעול הזקוף. אשכולות עד אורך 50 ס"מ של פרחים אדומים זוהרים, כ-5 ס"מ אורכם, ארוכים וצרים, פרפניים הנפתחים בהדרגה.

הפרי באורך כ-20 ס"מ, בצורת תרמיל ירוק שהופך לחום שבתוכו זרעים כדוריים אדומים רעילים. העלים מופיעים בשלוש, כמו בתלתן. הגבעולים והגזע קוצניים. הצמח מעדיף חום ועלול לסבול בקרה. מוצאו באמריקה הדרומית ופרחיו הינם הפרח הלאומי של ארגנטינה.

בשטחי הגן בשמיר יש עוד סוג של אלמוגן. אני מכירה שלושה עצים כאלה – אחד מול בית תינוקות, אחד צמוד לכביש ליד האולם והשלישי ליד מגרש החנייה שמאחורי בית נטע שפיגלר.

פִּינֵת הַטֶּבַע של עִירִית שָׁנִי

בעבר היה קטיף הכותנה מלאכה ידנית קשה, ובארצות הברית היה נחלתם של העבדים השחורים. כיום הקטיף והעיבוד ממוכן מראשיתו ועד סופו.

גידול מסחרי של כותנה בישראל החל בשנת 1953 לאחר שזרעים הובאו על ידי אחיעם בן יעקב מחוות הכותנה של סם המבורג בלוס בלוס שבקליפורניה. שדה הכותנה הראשון נזרע על ידו בתחילת אותה שנה בקיבוץ ניר עם שבנגב, ובהמשך גם במשואות יצחק ובשני אתרים בעמק בית שאן.

אני לא זוכרת באיזו שנה התחילו לגדל כותנה בשמיר, אבל בשנים הראשונות היינו (כנערים) קוטפים ביד את הקצוות של השורות כי הקטפת לא יכלה לבצע את הסיבוב.

קטיף כותנה 1961

בשנה הראשונה שגידלו כותנה באגם האדמה הייתה פריכה והקטפת הייתה שוקעת בבורות. הביאו פועלים שקטפו ביד עד שדודלה ז"ל חיבר לגלגלי הקטפת "זחלים" כמו לטנק.

כותנה בגינה הפרח והפירות

האלמוגן הינו עץ שביר וגם עצים שעוצבו כראוי עם זוויות נכונות בענפים, "פתאום" נשברים ללא סיבה נראית לעין. העץ שליד האולם מחוזק בשרשראות כדי שלא יישבר. כנראה שגזעי העץ רכים, יחסית, כי הנקרים קודחים בהם מחילות. היום תופסות הדררות את החורים ומגדלות שם את הדור הבא. הדררות גורמות לנזק נוסף לעצים אלה: הן אוכלות את הפרחים עוד בטרם התפתחו. מי עוד זוכר כמה יפה נראה העץ בפריחה? כבר שנים שלא ראינו את הפריחה.

דררות מקננות (כנראה) בגזע האלמוגן

יש צמח שהיה מאוד משמעותי בחיינו ובשנים האחרונות נעלם, יחד עם כל גידולי השדה. שנים רבות עקבנו אחרי הכותנה החל מהנביטה ועד לקטיף עם הקטפות ואחר כך הבאלות המונחות בשטח (שרק לא ירטיב אותן הגשם).

השנה אני מגדלת בגינה צמחי כותנה ונהנית להסתכל בהלקטים המתמלאים צמר לבן.

כותנה *Gossypium* משפחת החלמיתיים

הכותנה היא צמח עשבוני או מעוצה השייך למשפחת החלמיתיים. צמחי כותנה גדלים בר באזורים טרופיים וסובטרופיים ומגדלים אותם לתעשיית בדים מזה אלפי שנים. יש עדויות על טווית חוטים מכותנה עוד במצרים העתיקה במאה ה-12 לפנה"ס, ונמצאו שרידי בד במערות במקסיקו שהוערכו כבני 5000 שנים.

לצמח עלים רחבים הנישאים על עוקצים. הפרחים הגדולים בעלי עלי כותרת לבנים או מעט ורודים. כמו אצל כל משפחת החלמיתיים ההאבקה היא עצמית או הדדית, לחרקים חשיבות רבה בהעברת האבקה. הפרי הלקט. צבע הזרעים חום עד שחור והם עטופים בסיבי הכותנה. כל סיב הוא למעשה תא יחיד שרובו תאית.

אני אישית ממש התרגשתי מהכרת התודה הזו ונהניתי לקבלה. נחזיק אצבעות לימים ולילות שקטים ורגועים.

מה עבר עלינו? המון

איפה? בכל הקיבוץ...

מתי? בקיץ האחרון

לדוגמא:

1. בשכונת הבזלת נתקלנו באירוע בלתי צפוי שדרש מאיתנו תשומת לב ומשאבים רבים. כשל בצנרת הולכת המים בשכונה, גרם לפיצוצים ולנזילות מים רבות.

החל מאמצע חודש פברואר ועד לימים אלו ממש, אנו עסוקים באופן רציף ומקיף בתיקון הצנרת הישנה, ובד בבד בהחלפתה לצנרת חדשה בכל השכונה. הפרויקט דרש מאיתנו עבודה וזמני תגובה בכל שעות היום והלילה. הצנרת לא הקלה ולא עשתה עמנו חסד, וכפי שמרפי אוהב - הפיצוצים והנזילות התרחשו בכל יום ובכל שעה ביום, סגר או לא סגר, נגיד חפץ או נגיד תקיף. הצנרת כושלת ואותנו מחשלת.

צוות התיקון כלל בעיקר את עידו הדר עם עזרה חשובה, מדי פעם, של וולטר וכמובן קבלן חיצוני ואנוכי גם.

ככל שהתקדמנו בעבודות החלפת הצנרת, ירדה אט אט תכיפות הפיצוצים ויכולנו לעבוד בצורה שקטה יותר, כל זאת נעשה תוך שיתוף וידוע מלא של כל התושבים, דרך קבוצות ווטסאפ ייעודיות (הכחולה הצהובה הירוקה והכתומה) וכן טלפונים אישיים למי שאינו זמין בווטסאפ.

בזכות הסבלנות, ההכלה וקבלת המצב על ידי דיירי השכונה, יכולנו לצלוח את הפרויקט באופן נעים, ללא ריב ומדון.

לאחר שצלחנו 99% מהפרויקט, הפתיעו אותנו (אותי ואת עידו הדר) כל משפחות שכונת הבזלת, כשהביאו ממש אל מפתן דלתנו, שי משובח ויפה ולצידו ברכה מרגשת.

תיקוני צנרת בשכונת הבזלת
צילם: נטע שפיגלר

2. שכונת הכרם ב'

עם פרוץ הקיץ וההתייבשות השטח (שהיה ספוג במי גשם באופן קיצוני) נכנסנו לעבודות על תשתיות שכונת הכרם ב'.

הקבלן שעבד על קירות האבן סבל רבות מהברחשים, שממש האטו את עבודתו. גם הסגרנים והקורונה שיבשו קצת את תהליכי העבודה.

רובם ככולם פשוט יצאו לתור ולחפש מקומות מגורים מחוץ לקיבוץ.

- נוצר שטח ישר ויפה מעל לגבעת המוסד שיכול בעתיד לשמש לכל מני התכנסויות או דברים אחרים.

נוצרה טרסה יפה ליד כביש המערכת המערבי שיכולה לשמש לשתילה וגינון.

בעידודו ובהכוונתו של רני נוצרה דרך חדשה אל מחוץ לקיבוץ בצד מערב שתשמש ל...

אכזבות

- המסלעות היפות שממש היוו נוף ילדות וחלק מחזות היישוב נעלמו, ופינו מקום לתוואי שטח חשוף ומכוער..
- הפילבוקס (מצדית) המזרחי של שמיר מעל גבעת המוסד נחר וחלק ניכר ממנו נלקח לצורך חומר מילוי למסלעות. אחרי החורף הקרוב נצטרך לחשוב איך "מלבישים" אותו חזרה בבגד אחר.
- פסל המראות של יזהר דורון לא עמד בתלאות הבאגר והשופלים, הוא פורק ונמצא ליד המסגרייה ממתין לגאולה.
- כדי לראות שפנים צריך לצאת מחוץ לקיבוץ.

4. פרויקט כפר סטודנטים בגבעת המוסד

שיפוץ חדרי גבעת המוסד נעשה עבור כפר הסטודנטים. לפרויקט יש מימון ממשלתי והעבודה מבוצעת ע"י קבלן שנבחר במכרז של המועצה האזורית. בניין שמיר מפקחים על העבודות.

ההתחלה הייתה נמרצת ובהמשך קצת צולעת, אבל סה"כ נחזיק כולנו אצבעות לעמידה בלוחות הזמנים, עבור הסטודנטים, שכידוע היום הם לומדים מהבית.

בסיום העבודה יהיו לנו חדרי משודרגים עם מערכות חדשות, יופי טופי...

5. מתקני השעשועים שבצמוד לספריה קיבלו משטח חדש והצללה נפלאה.

6. במטבח וחדר האוכל, באופן בלתי צפוי, נפל חלק מהתקרה. הפעלנו את הביטוח והחלפנו את התקרה לרבות התקנת תאורה חדשה.

לשנה הבאה נותר לתקן עוד חלק מהתקרות במטבח.

נטע שפיגלר

אך למרות כל אלו הצלחנו להתקדם רבות ולהגיע למצב שבו כבר בימים הקרובים תוכל משפחה ראשונה להתחיל לבנות את ביתה ברחוב הצפוני, כחלק משמונת המגרשים (כל המגרשים תפוסים ונמצאים בתהליכי תכנון והיתר בניה).

נאחל לכולם הצלחה והנאה.

3. שפנים

שפני הסלע שהיוו חלק בלתי נפרד מנוף הקיבוץ (בעיקר במסלעה המערבית שמעל כביש המערכת), עלו על הכוונת של משרד הבריאות והמשרד לאיכות הסביבה. זאת משום שהם משמשים פונדקאים לטפיל הלישמניה המועבר מהם לבני אדם ע"י זבוב החולות.

הפתרון שהוצע אצלנו וגם בעוד עשרות ישובים בכל הארץ היה סילוק המסלעות מתחומי היישוב וע"י כך הרחקת השפנים למרחק של מינימום 100 מטר מבתי היישוב. הפתרון הנ"ל עבד והצליח במקומות רבים בארץ וגם ביהודה ושומרון ("השטחים").

ריכוזי המסלעות סומנו בשמיר ולאחר סיורים בשטח עם קבלן, מפקח ונציגי המועצה, יצאנו לדרך. אמנם עם לא מעט חששות (ואצלי גם כאב) אבל בנחישות. הצוות השמירי היו רני, זמיר, ואנוכי.

לא הוזזה אבן אחת ללא אישור ופיקוח צמוד של פקחי רשות העתיקות, הרי אנחנו באזור רגיש מהבחירות הללו...

הדברים התנהלו באופן תקין. הקבלן פירק ואסף את אבני הבזלת שבעצם היוו חלק הארי של התשלום על עבודתו (חבל שהוותיקים לא ידעו שניתן למכור את כל הבזלת הזו...)

באזור המסלעה הענקית שמעל לגבעת המוסד ומעל בית משפחות פיקמן / לוי נתקלנו בבעיה העיקרית. השטח שם תלול ולא ניתן היה לאסוף את הסלעים בצורה קלה, המסלעות והשיחים היוו בית לעשרות משפחות של שפנים (מאות שפנים). לאחר שני ניסיונות של פינוי וגם מילוי, הוחלט על פריצת דרך מלמטה ועל פינוי ושבירה מסיבית של המסלעה.

הצלחות:

- הצלחה ניכרת בתחום סילוק השפנים. כרגע באזור המזרחי של שמיר מעל לגבעה ובתי שכונת ההר, לא נצפים שפנים כמעט בכלל.

גם באזור המערבי, מתחת לגן הירק ולאורך הדופן, יש כבר הרבה פחות משפחות ושפנים.

נהייתי!

ארבע שנים של פעילויות, מעורבות חברתית והמון קהילה. ואני, נהייתי.

אז איך מסכמים ארבע שנים?

אתחיל מההתחלה. לתפקיד מנהלת אגף תרבות, פנאי וספורט הגעתי לאחר חמש שנים של ניהול בית הילדים "שיבולת". כחלק מהתפקיד, הייתי אחראית על החגים שבאחריות החינוך (פורים ילדים ומנחת חנוכה), כך שבעצם את תחילת העבודה סביב החגים למדתי וחוויתי כבר אז.

המעבר לניהול האגף פתח בפני היכרות חדשה עם רבים מהקהילה. זכיתי לעבוד כתף לכתף עם מנהלי האגפים השונים, צוות מצוין שעסוק בכל שעות היום כשטובת הקהילה לנגד

עיניו בשגרה ובחירום. יצרתי קשרים עם צוותים קבועים ומזדמנים, באירועים שונים ובחגים המסורתיים של שמיר. השתדלתי להיות אוזן קשבת לכל מי שהיה צריך זאת ולאפשר לכל אחד ואחת בקהילה לקחת חלק באירועים השונים.

את השנה הראשונה לתפקיד הקדשתי ללמידה. השתדלתי שלא לפגוע בקיים ולהוסיף, במידה, פעילויות חדשות ומגוונות. לאחר שהתבססתי והרגשתי שאני כבר מכירה ו"שוחה היטב" בחומר, העזתי לשנות פה ושם, תוך הקפדה בלתי מתפשרת על קיום כל המסורות והוספת מסורות חדשות (מרוץ שמיר, חודש בריאות וספורט, טורניר שש-בש, טברנה ביקב ועוד).

אני מאמינה שכל מי שנכנס לתפקיד ניהולי בתוך קהילתו חושש מביקורת ומחשיפה ציבורית. לשמחתי חששותיי אלו התבדו והרגשתי פרגון רב מהסובבים. רבים לא התעצלו וטרחו להתקשר אלי ולהביע את תודתם על אירוע כזה או אחר, חייכו אלי וחייבו אותי במדרכות ובעיקר עודדו אותי להמשיך ולפעול ולייצר עוד ועוד תרבות, מפגשים, הופעות, מסיבות, משחקים ולא לעצור את הדמיון והמעוף.

כל מי שעסק אי פעם בארגון אירוע כזה או אחר יודע, שללא עזרה האירוע לא יוכל להתקיים. אז נכון, לפעמים היה קצת קשה, ולא תמיד ההיענות מהציבור הייתה גדולה אך תמיד, תמיד, מישוה התגייס וסחף אחריו עוד אחד ועוד אחת וכך, לשמחתי, לא הפסדנו אף אירוע, חג או מועד.

וגם ספורט עשינו במהלך ארבע השנים האלו. חדר הכושר שלנו שופץ והוגדל וכך גם קהל המשתמשים מנוער ועד גיל שלישי. מקלט הספורט מלא חוגים ופעילויות וכמוהו גם מקלט היוגה. באולם החלפנו את התקרה ואת הגג והיום נדיר לראות יונה (או יון) עפים בתוכו. הדלתות מופעלות על ידי קוד נעילה חדש ועדכני בעזרת המכשיר הנייד.

הבריכה מלאה במים וחובקת לתוכה כל מתרחץ ושחיין, ובמגרש הטניס חובטים בכדורים צהובים לרוב. שביל בריאות הוקם בעזרת המועצה וכעת ניתן לעצור את ההליכה למתיחות ופעילות קצרה על מתקני הספורט הקבועים בחוף.

בנוסף לספורט השוטף קיימנו גם פעילויות ספורט קהילתיות כגון: מרוץ שמיר שהפך למסורת משובחת עם המון משתתפים בכל הגילאים, פעילויות הורה-ילד במסגרת חודש הספורט, וטורניר הכדורגל המסורתי שהוסיף לתוכו גם את מלך הפנדלים.

המילה השלישית בהגדרת התפקיד (תרבות פנאי וספורט) אליה לא התייחסתי היא - הפנאי. קטונתי מלקחת אחריות על הפנאי של כל אחד מכם, אך בית החוגים בהחלט מאפשר פעילויות מגוונות לכל המעוניין, ובתקווה שיחזור לפעילות לאחר הסגרים וההגבלות.

עם עזיבתי וכניסתה של צרויה לתפקיד, אגף התרבות משנה מעט את מבנהו וכן גם מספר התפקידים בו. אני רוצה להודות לכל העובדים שליוו אותי במהלך השנים בתפקיד ולאחל בהצלחה לצרויה ולעובדים החדשים שנקלטים וייקלטו. ותודה גדולה גם למסיימים איתי: עינב יפת, אייל צרויה ואיוה צ'רני.

נפרדת אני במילים אלו מכולכם במסגרת התפקיד אך בהחלט לא נפרדת מכם כקהילה ובית.

ניפגש בשבילים, באירועים ובמתחמי התרבות והספורט השונים.

מאחלת המון בריאות לכולם ושהקורונה שפקדה אותנו במהלך השנה האחרונה תחלוף ותישאר בגדר חלום כך ששוב נוכל להיפגש ולחגוג.

פרידה ופתיחת פרק חדש

קודם כל אני רוצה להודות מאד לאסנת, שניהלה את אגף התרבות בשנים האחרונות, כולל התקופה הקשה של הקורונה. היא הצליחה לשמור על התרבות המסורתית המיוחדת לשמיר, והצליחה גם להתמודד עם האיסורים וההגבלות של עידן הקורונה, וליצור תרבות יצירתית ואיכותית למרות המגבלות. אסנת מסיימת עכשיו את תקופת החפיפה אתי, ואני מאחלת לה בשם כל צוות האגף הרבה הצלחה ועניין בהמשך דרכה.

תודה לך אסנת!

לאחרונה נפרדנו גם מאיווה צ'רני, שריכזה את בית החוגים, מאיל צרויה (בן זוגה של מיה מירון) שריכז את הפאב, ומעינב יפת שריכזה את המועדון לחבר. תודה רבה להם!

לפי החלטת המזכירות הרחבה, אגף התרבות פועל מעכשיו במבנה חדש: אני, כמנהלת האגף, עובדת במשותף עם טלי ינאי, שנבחרה לתפקיד רכזת החגים, ועם מירית מירון, רכזת המועדונים (פאב, מועדון לחבר ובית החוגים) ותרבות הפנאי. לצדנו ממשיכים בתפקידם דורון לוין, רכז הספורט, עופר שני, רכז הספרייה, ומרית רונן המרכזת את הארכיון, וצוות העובדים אתנו.

יצירת תרבות בתקופה של ריחוק חברתי דורשת התפשרות ומציאת פתרונות שיעמדו בדרישות הבטיחות, אבל גם באה ליצור מענה קהילתי וגיבוש חברתי, אפילו אם לא אופטימלי. בשנה החולפת גילינו שהמצב מאפשר הרבה יצירתיות, גילוי של כוחות וכישרונות מקומיים, ויצאה מקופסת התרבות שאלה היינו רגילים. נהנינו מאביב ומקיץ שאפשרו פעילות מגוונת במרחבים שבחוץ, והאתגר עכשיו הוא להמשיך ולהתאים את תרבותנו לחודשי החורף הקרירים.

התוכניות לחנוכה וחג הקיבוץ כבר מוכנות, ויותאמו להוראות ההתקהלות הרלוונטיות. גם תוכניות הפנאי מתחילות להיבנות, מתוך הבנה שעד להודעה חדשה נצטרך להתחשב במגבלות ההתקהלות. יצאנו לדרך תרתי משמע עם יום ההליכה, במזג אוויר מושלם והיענות מרשימה של הקהילה, ובהובלת צוות המרוץ שהניע את האירוע במהירות ומקצועיות.

מפגשי עניין

בקהילה החזקה שלנו יש הרבה אנשים עם ידע וכשרון בתחומים רבים. לכן החלטנו לפרסם הזמנה לפתוח את בתינו לאירוח והעברה של סדנה, הרצאה או פעילות אחרת, בנושא שהמארח/ת ירצו לשתף בו את הציבור. פרטים נוספים על כך בהמשך. נשמח גם לשמוע רעיונות, מחשבות ויוזמות בכל הקשור לתחומי הפנאי והחג בשמיר, ולהתנסות ברעיונות חדשים או ישנים שיקבלו צורה אחרת.

להלן מידע בעניין השימוש במועדוני הקיבוץ:

על פי החלטת המזכירות הרחבה, מפעילי החוגים (פנימיים וחיצוניים) בבית החוגים ובמקלט הספורט העילי, ישלמו מדצמבר 2020 סכום סמלי של עשרה ₪ לשעה. הודעה על כך נמסרה לכל הנוגעים בדבר. בנוסף, השימוש במועדונים ימשיך להיות בתשלום ואף יתחיל תשלום סמלי במועדון לחבר.

השימוש במועדונים

1. השימוש וההזמנה של הפאב, בית החוגים והמועדון לחבר נעשים בתיאום עם מירית מירון.
2. השימוש במועדון לחבר לאירוע פרטי לחברי הקהילה בעלות של 200 ₪.
3. השימוש בפאב לחברי הקיבוץ הוא בעלות של 200 ₪, ולתושבים 300 ₪. במידת הצורך יש תוספת תשלום עבור ניקיון.

בית החוגים

מפעילים מקומיים המעוניינים להעביר חוג בשמיר מוזמנים בחום לפנות אליי. בימים אלה יש עדיפות גבוהה למפעילים מקומיים, בגלל תקנות הקורונה. בשעה טובה חזרו אלינו גם מפעילי החוגים מחוץ לשמיר, ומקלט הספורט ובית החוגים חוזרים לפעילות מבורכת.

מקווים שבקרוב מאוד נוכל לשוב ולהפעיל את חדר הכושר שלנו.

בברכה, צרויה רונן, מנהלת תרבות שמיר

קול קורא - מפגשי עניין שמיר

דצמבר 2020

האם תרצו להנחות מפגש?

את/ה חושבים שזה יכול
לעניין עוד אנשים? אנחנו בטוחים שכן!

פנו אלינו ואנחנו
נדאג לכל היתר.
מתלבטת? תפני ונמצא
את הדרך.
לביישנים בינכם אנחנו
כבר נפנה בעצמנו.

מלכת הקוטילים?

סיפור חיים לא שגרתי?

כתבת ספר?

יוצר? מגשימה?

צילמת סרט?

בעל תחום ידע מרתק?

אלוף במשחקי קלפים?

את STORYTELLER?

כשרון לאירוח?

איך זה קורה?

קובעים תאריך, שעה ואת נושא
האירוח.

המארח (את/אתה) פותח את
ביתו או משתמש באחד
המועדונים בהתאם להוראות
ההתקהלות.

שיווק, הרשמה, תמיכה
לוגיסטית ומורלית עלינו.

לפרטים התייעצות

והרשמה:

בטופס גוגל

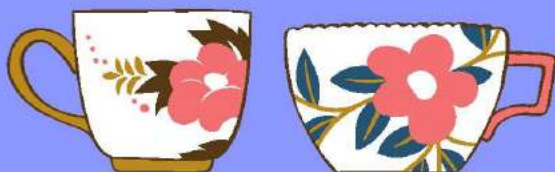
<https://forms.gle/zu9hn69WGoWKDZTf6>

או/

צרויה 0502042553

מירית 0507773276

MIRITME@GMAIL.COM

הכירו את גרעין מטר של השומר הצעיר באזור גליל עליון!

היי אני נעמה כהן גרשון מקן ראשון מרכז, ואני הולכת לקמנר במלכיה ובלהבות הבשן. אני אוהבת לבשל, לשמוע מוזיקה ולשחק טאקי. ציטוט שאני אוהבת: "דברים גדולים אף פעם לא באים מאזור הנוחות שלך".

אהלן, אני יאיר מטל שחר וקן המקור שלי הוא קן צפית. השנה אקמנר בקדרים ושדה נחמיה. אני אוהב טיולים ושטח, להקשיב לרוק אנד רול ולעשות פרצופים. אני מאמין שתמיד צריך להסתכל על הצד המואר בחיים.

שלום! אני עידן, אני גר ברמלה ואני במקור מקן מודיעין. אני אקמנר במלכיה ובלהבות הבשן. יצאתי לשנת שירות כי אני מאמין בדרך החינוכית של התנועה וחשוב לי לתת בחזרה לתנועה את מה שהיא נתנה לי.

היי! קוראים לי דביר מרטה ואני גרה בקיבוץ בית ניר. אני הולכת להיות קומונרית בשמיר וכפר בלום. אני מאוד אוהבת לשמוע מוזיקה, לכתוב, לקרוא ולצחוק. מוטו: אף פעם לא להפסיק לחייך.

היי, קוראים לי יובל. אני במקור מקן מודיעין שם הייתי ראש צוות ומדריך בשלוש שנים האחרונות. באתי להיות קומונר בסאסא ושניר. אני אוהב לנגן בחצוצרה ומוזיקה באופן כללי.

הכירו את גרעין מטר של השומר הצעיר באזור גליל עליון!

היי! אני שני קורן. הגעתי לכאן ממודיעין, ואקמנר בברעם ועמיר. אני מאוד אוהבת מוזיקה: ממתזות זמר עד מוזיקה קלאסית, ואני ממש אוהבת להופיע ולנגן בפסנתר. אני אוהבת לרכב על אופניים ולהוציא אנרגיות. אני מאמינה שכל חולשה אפשר להפוך לחזקה.

קוראים לי פלורין ואני במקור מקן באר שבע מרכז ואני אקמנר בעמיר וברעם. אני אוהב לשמוע הרבה סגנונות של מוזיקה, לנסוע על סקיט ולעשות פרקור. מוטו: לא להיצמד למוטו אחד.

קוראים לי נגה רוזנטל ואני גרה ברחובות. קן המקור שלי הוא קן ראשון מרכז. השנה אני אהיה בקנים דן, טאסא ושניר. אני מאוד אוהבת לצייר ולשחות. מוטו: האדם הקטן תמיד מנצח.

אני פלג, מקיבוץ יד מרדכי. קן המקור שלי הוא שקמה ואני אקמנר בשדה נחמיה וקדרים. אני מאוד אוהבת לצייר, לשיר ולקרוא. ציטוט שאני אוהבת: "אין כל ספק שתגיעי לאן שהוא, בתנאי שתמשיכי ללכת מספיק".

היי אני עתליה, במקור ממודיעין ואני אהיה קומונרית בשמיר וכפר בלום. אני מאוד אוהבת לנגן בגיטרה, להקשיב למוזיקה ולקרוא. ציטוט שאני אוהבת: "שנייה לפני שאת מוותרת, נסי להיזכר למה התחלת".

עדכונים ממערך החינוך מאת: מירב סולומון

הגיל הרך

הפעלת המערכת במתכונת קורונה מאופיינת בחוסר ודאות מתמשך והמשימה שלנו בימים אלו היא להכניס וודאות ולשמור על שיגרה כמה שניתן בתנאים מורכבים, תוך הבנה שהמצב הזה כנראה ילווה אותנו עוד זמן רב.

השנה נפתחה בספטמבר, בהדרגה, בעקבות בידודים של ילדים ואנשי צוות. הספקנו לפעול כשבועיים בלבד ויצאנו לסגר השני. שבועיים של קליטות בבתי החדשים, הסתגלות לצוות החדש ולמרחבים השונים. תהליך הקליטה היה בעיצומו כשנסגרה המערכת.

את כל חגי תשרי חגגנו בבתי החדשים ותקשרו עם הילדים והמשפחות באמצעים חדשים ומעניינים, אותם למדנו כבר במהלך הסגר הראשון. הניסיון הוכיח את עצמו והפעם זה היה טבעי יותר ומדויק יותר.

במהלך החודש עלו רעיונות רבים לפתיחת המערכת במענים קהילתיים, ביחד עם ועדת חינוך והנהלה פעילה. כל נשות הצוות יצאו שוב לחל"ת והיה צורך למצוא מענה מבוסס מתנדבים. וכך פעלנו, בהתאם לאפשרויות.

המענה שניתן, בסופו של דבר, היה בעיקרו ביקורים בחצרות בתי הילדים ביחד עם ההורים, תחת מגבלת מספר אנשים, ברישום מראש. מענה שמטרתו הייתה לתת גיוון בפעילויות, זמני הפוגה, מפגש חברתי עם ילדי הקבוצה ובעיקר שמירה על רציפות הקשר עם הבתים החדשים וחלק מהצוות השמירי שהתנדב להפעיל את המרחבים. אין ספק שזה עזר כשחזרנו לשגרה.

זה המקום להודות לכל מי שהתגייס לעזור ולהפעיל את הילדים. בחצרות הגרוטאות, בפעילות יצירתית, ספורטיבית, שעת סיפור ומשק חי.

לשמחתנו מערכת הגיל הרך הייתה הראשונה לחזור לפעול. בחלק מהבתים החזרה הייתה קלילה. במקומות אחרים היה צורך בתהליך קליטה מחודש. חזרנו למתכונת התנהלות מוכרת ולמגבלות דומות.

אנו מתנהלים במשנה זהירות ומקפידים על הנהלים. מטרתנו היא להמשיך בשגרה המבורכת כמה שניתן. ממשיכים לקלוט ילדים ממשפחות חדשות בשמיר ומבית ראשון במולדת, ותינוקות חדשים בבית התינוקות. נשות הצוות, שחלקן הגדול מגיע מהאזור, מודעות לאחריות הגדולה שיש להן ונשמרות מאוד. עם זאת, יש השפעה מהסביבה גם עלינו ולכן יש לעיתים היעדרויות רבות יותר ואנו נאלצים למצוא פתרונות זמניים לאיוש הצוותים.

במקביל אנו ממשיכים לקדם נושאים שונים.

ועדת חינוך עוסקת בחוק המצלמות שיכנס לתוקף בסוף נובמבר, במעונות היום. הוועדה נפגשה כבר עם נשות הצוות כדי לשמוע אותן ונערכה פגישה גם עם ההורים להבנת החוק ומשמעויותיו.

בנוסף, שנת 2021 מתקרבת בצעדי ענק ואנו עוסקים גם בתוכנית העבודה ובתקציב 2021, תוך הבנה שגם 2021 לא תהיה שנה רגילה.

זוהי תקופה מעניינת, מאתגרת ושונה. תקופה שמחייבת אותנו לחשיבה אחרת, לגמישות ולהסתגלות לשינויים במהירות. תקופה של גילויים חדשים והזדמנויות שאנו צריכים להיות ערים להם ולהרוויח אותם.

מאחלת לנו המשך שנה טובה ומרגשת, קליטות קלות ושגרה מתמשכת.

המון בריאות

מידב

תיקון טעות והתנצלות

את התמונות הנפלאות של תינוקות תש"פ, שהופיעו בגיליון הקודם, צילמה וליקטה יעל אוראל. לצערי, ולמרות שבד"כ אני מקפידה על כך, שמה לא הוזכר ואני מתנצלת על כך.

העורכת, יהודית מסד

פינת משאבי אנוש קרן קופיעץ

נובמבר 2020

לאומי ומשפה את החברים בהתאם למדיניות

הבאה:

א. חישוב חלף דמי אבטלה לכל חברי שמיר עובדי הפנים, בהתאם לשכרם לפי חישוב מחשבון ביטוח לאומי.

ב. סעיף א' כולל גם את העצמאים והיזמים שנותרו ללא מקור הכנסה או שחלה פגיעה משמעותית ברמת ההכנסה השנתית שלהם.

ג. החישוב יעשה באופן רבעוני ולא באופן חודשי כמו היום. אחת לרבעון יבחן הצורך במתן תמיכה ליזמים (בחניה של רמת ההכנסה מהיזמות וממקורות אחרים). על היזם לפנות אל צוות יזמות על מנת לממש את הסיוע.

ד. יזמים ועצמאים - בסוף שנת 2020, תתקיים שיחה עם כל יזם / עצמאי שעדיין זקוק לתמיכת הקיבוץ לצורך ברור עתידו.

ה. המשך השלמה לשכר מינימום בהתייחסות לשכר טרום חלת, ללא קשר לדמי האבטלה ולא יותר מגובה משכורת מינימום שמיר בגובה 6,500 ₪, עם סוציאליות (הפרשות סוציאליות על חשבון הקבוץ).

ו. פנסיה - על מנת שלא לפגוע בגובה חלק הביטוח בהפרשות הפנסיונית, ועל מנת להקל בתשלומי החבר/ה התקבלה החלטה להפעיל ריסק לשמירה על רצף התשלומים.

במידה ובעקבות מהלך זה ייפתח פער בין הצבירה ליעד הפנסיוני, הקיבוץ יגשר על הפער בהשלמה המתבצעת אחת לחמש שנים.

כל מי שאין לו השלמת פנסיה חודשית מתבקש ליצור קשר עם אדי קודלש - אחראי פנסיה בשמיר, כדי לבדוק את המצב הפנסיוני שלו.

ז. החלטות אלו תקפות עד לסוף שנת 2020.

אני מזמינה את החברים, יזמים ועצמאיים, לפנות אליי על מנת לברר את זכאותם לתמיכה בזמנים אלה.

קרן

הקורונה הפכה את השגרה ואנו לומדים להתנהל בין הטיפות בהתאם לסגרים וההגבלות.

כמעט ואין פעילות בקיבוץ שהעובדים בה לא הושפעו מהקורונה. מכאן שלוחה הבעת הערכה ענקית ותודה גדולה לכל העובדים והעובדות שהתגייסו לטובת ההתאמות הרבות, תודה על ההבנה, הגמישות והנכונות להתאים עצמם לשינויים שאנו נדרשים להם בכל פעם מחדש כשתמיד טובת הציבור - ילדים, הורים, מבוגרים יותר ופחות הם שעומדים בראש סדרי העדיפויות.

תרבות:

באוקטובר נבחרה צרויה רונן לתפקיד מנהלת האגף. לשמחתנו, הצטרפו אליה מירית מירון וטלי ינאי בתפקידי אחראית חוגים ומרחבי פעולה של התרבות (מועדון לחבר, פאב ובית חוגים) ואחראית חגים ומסורות שמיריות (בהתאמה).

תמיד נעים ואפילו מרגש לחוות את הרצון של חברי הקהילה להצטרף לעשייה ב"בית". אני מאחלת לשלושתן הצלחה רבה בתפקיד, ולנו כקהילה - ליזכות משילוב הכוחות וליהנות מעשייה תרבותית מגוונת ושופעת ככל הניתן.

עם השלמת הצוות נפרדנו מארבעה:

אייל צרויה כאחראי הפאב.

עינב יפת כאחראית על המועדון לחבר.

איווה צ'רני כאחראית על בית החוגים.

תודה לכל אחד מכם על עשייה מתוך אכפתיות, דאגה לפרטים הקטנים והגדולים ורצון אמתי להיטיב עם כל חברי הקהילה.

אחרונה חביבה: אסנת גמרסני. אסנת נמצאת בעשייה הקהילתית כמעט עשור.

אסנת, תודה רבה על ההובלה של האגף עם חיוך תמיד. לצד עשייה תרבותית ענפה, הרבה עבודה נעשתה מאחורי הקלעים, הסדרה, בירוקרטיה ולא מעט נחלים כשטובת הקהילה ולא פחות מכך טובת העובדים - עומדת לנגד עיניך. מאחלת לך הרבה הצלחה בדרך החדשה!

הקורונה וערבות הדדית:

עדכון החלטת הנהלת קהילה לרבעון האחרון של 2020:

בהתאם להחלטות הנהלת קהילה לגבי סיוע בימי קורונה לחברים שפרנסתם נפגעה (כולל עצמאים ויזמים) הקיבוץ וממשך להיכנס בנעלי ביטוח

נובמבר 2020

שלומות,

בשבועיים האחרונים מסתובבת עם תחושות דאגה, תקווה והשתאות, לגבי המתרחש בעולמנו - אנו בתחילת נובמבר ועדיין מסתובבים בסנדלים ובבגדים קצרים, בימים הקרובים נדע מי נשיא ארה"ב והאם הבחירות עברו שם בשלום?

בארצנו - מאבק של זהות, פרנסה, חינוך, כשברקע שלום עם מדינות מסקרנות. ואצלנו במדינת שמיר שומרים על שגרה ככל המתאפשר, לנוכח השינויים התכופים והמתוונים הממשיכים להיות דינמיים ומוחלטים בדקה האחרונה, ויורדים לביצוע ללא קשר למוכנות המערכת.

חינוך - בתי הספר והגיל הרך היו סגורים מספר שבועות. לשמחתנו הגיל הרך חזר לפעילות באמצע אוקטובר ובתי הספר לשכבות א'-ד' נפתחו מתחילת נובמבר. מציאות זו מחייבת את כולנו לחשיבה יצירתית, ממוקדת לכאן ועכשיו. מאידך - תוך הבנה שהתנודות ימשיכו לייצר חשיבה צופה פני עתיד לגבי מערכת החינוך הקהילתית, המחברת בתוכה למידה וחינוך חברתי - קהילתי. הנהלת החינוך הפעילה, צוותי החינוך, הוועדות וצוות "שולחן חינוך" עוסקים בשאלות אלו - כל אחד במרחב האחריות שלו.

כפר סטודנטים "השחר" - בימים אלו מסתיים שיפוץ חדרי הגבעה ואני תקווה שעד סוף נובמבר הסטודנטים יעברו לחדריהם החדשים.

השנה בכפר יש 24 סטודנטים, חלקם ממשיכים וחלקם חדשים. הסטודנטים משולבים בעמותות ועשייה ציבורית בגליל העליון וארבעה מתוכם פועלים בעשייה קהילתית אצלנו בשמיר.

את פרויקט הסטודנטים ליווה בשנים האחרונות **וולטר מוצניק** (עוד מהימים שהפריקט היה סל"ה). במהלך אוקטובר סיים וולטר את תפקידו וזה הזמן להודות לו על המסירות הרבה והכתובת שהיווה לסטודנטים עצמם ולקהילה בעניינם. **מיה מירון** נכנסה ללוות את הכפר ככתובת שמירת, מאחלת לה ולכל הסטודנטים הרבה הצלחה.

בית ראשון במולדת - לאחר חג סוכות הגיעו לשמיר שתי משפחות במסגרת בית ראשון במולדת. **איוון ואנסטסיה גורלקין** עם בנם אהרון הנקלט בימים אלו בבית התינוקות. **גיא ואוליביה קלרמן** עם בנם איילון הנקלט בימים אלו בפעוטון.

עובד וג'ני בן זאב וחביאר ואיילת שטרנלפד התנדבו ללוות את המשפחות בקליטתן, סייעו בהכנת

הבתים לבואם ובקליטה במערכת החינוך. מאחלת למשפחות קליטה טובה ולג'ני, עובד, איילת וחביאר המון המון תודות על האימוץ הלבבי וההתגייסות מכל הלב.

אגף תרבות וספורט - ברכת דרך צלחה **לאסנת גמרסני** עם סיום תפקידה כמנהלת האגף. לאורך ארבעת השנים האחרונות השקעת בתרבות היישוב, בקידום הספורט ובשמירה על הקיים, ועל כך המון תודות והערכה רבה. לקראת סיום תפקידה של אסנת קיימנו תהליך לבחינת המבנה האגפי. בחנו חלופות שונות שבסופן, לאחר דיון בהנהלת קהילה, נבחר מבנה השונה מהאופן בו האגף פעל עד כה.

הקמנו מנהלת תרבות בה יש שלושה חצאי משרות, המאגדות תחתן את כל פעילות התרבות, הפנאי, החוגים והחגים. **צרויה רונן** נבחרה למנהלת האגף, **מירית מירון** לריכוז פעילות הפנאי והחוגים ו**טלי ינאי** לחגים. צעד זה בא מראש מתוך תפיסה של צוות המקדם יחד את כל היבטי התרבות, וגם בהיבט של ריכוז משימות המאפשר הורדת חצי משרה בהתנהלות האגפית. אני מאחלת לצרויה, מירית וטלי המון המון הצלחה ומקווה להתגייסות הקהילה לעשייה תרבותית ענפה.

תוכניות עבודה ותקציב - כמו בכל שנה בחודש אוקטובר, מנהלי האגפים התחילו לעבוד על תוכניות העבודה ותקציב 2021. השנה אנו בונים תכנית עבודה בתוך מרחב אי ודאות גדול, אך חייבים להביט קדימה ולהציב מטרות ויעדים תוך התחשבות במציאות הנוכחית והמשתנה.

תקציב הקהילה 2021 בהחלט מאתגר ונצטרך להתאים ולבנות הצעה תקציבית לאישור האספה הלוקחת בחשבון את המקורות הכספיים, שיהיו נמוכים ממה שהורגלנו בשנים האחרונות.

לתומי חשבתי שבפעם הרביעית שאני מכינה תקציב אעשה זאת באחריות מלאה אך בקלילות יחסית, אך לחיים תכנית משלהם...

התנדבות ופרגון - לאורך החודשים האחרונים רבים מחברי הקהילה מתנדבים מיוזמתם ונענים לקריאות לסייע במרחבים שונים. אני תמיד נרגשת לראות את ההתנדבות שהתמורה בה היא החינוך ותחושת השותפות והבית, הנבנית מהעשייה. לתפיסתי זה הערך האמיתי של חיי קהילה בה האחד תורם לשני מיכולתו, בהבנה שבמידת הצורך יבואו גם לעזרתו.

המשך בעמוד הבא

המשך מעמוד 29

הפרגון לעשייה הוא חשוב לא פחות, גם למי שעושה במסגרת תפקידו ולא בהתנדבות.

רבים ממנהלי הענפים, הפעילויות והאגפים נרתמו לשעות רבות מעבר להגדרת תפקידם, לטובת מתן יציבות מערכתית ומענה לצרכים השונים. ביניהם נציגי הציבור בהנהלת הקהילה, צוות צח"י וועדות החינוך - אני מודה לכל אחד ואחת מכם. כך בונים חוסן וקהילה.

בהזדמנות זו אני מזמינה את כל חברי הקהילה לקחת חלק במיזמים ובמענה לצרכים שעוד נכונו לנו - זה מחזק את הנותן ואת המקבל.

מדברים קיבוץ – מתוך רצון לשיח קהילתי, הזמנתי את הקהילה למפגשי זום בנושאים שונים. מי שלקחו חלק ציינו שהמפגשים היו חשובים ומול חלק מהשותפים אף המשיך השיח גם לאחר תום המפגש.

בכוונתי לקיים מפגשים נוספים לאלו ואפרסם את נושאי המפגשים ומועדיהם במדיות השונות. אשמח מאוד להשתתפותכם במפגשים שיהיו.

מאחלת לכולנו שנמשיך להיות ירוקים ושנצליח להתקדם לעבר פתיחת פעילויות נוספות, זה תלוי הרבה באחריות האישית של כולנו לשמור על ההנחיות, להקפיד במידת הצורך על הבידוד הקהילתי ולהישמר במידה וחשים ברע.

רק בריאות, שקמה.

צילם: ארז הלוי

(תשובות בסוף מדור "אמנות במטבח")

1. מי אמר "נגמלתי מנשים ואלכוהול. אלו היו 20 הדקות הגרועות בחיי"?

- א. ג'יימס דין
- ב. ג'ורג' בסט
- ג. וורן ביטי
- ד. אלביס פרסלי

2. איזו עיר בארה"ב מכונה "דה ביג איזי"?

- א. ניו יורק
- ב. ניו אורלינס
- ג. לוס אנג'לס
- ד. בוסטון

3. בעונת 1992/93, כאשר גליל עליון זכתה באליפות, איזה מאמן אמר ש"הגליל שומרים כמו דחלילים"?

- א. אריה מליניאק
- ב. יהושע רוזין
- ג. ראלף קליין
- ד. מולי קצורין

4. מאיזו עיר במרוקו מגיעים פרוספר וליליאן אסייג בסדרה "שנות ה-80"?

- א. פז
- ב. רבאט
- ג. קזבלנקה
- ד. מקנס

5. מי אמר לחייל שנפצע בעינו "עכשיו יהיה לך קל יותר לכוון"?

- א. אריאל שרון
- ב. יצחק הרצוג
- ג. משה דיין
- ד. עזר וייצמן

קצת מפה וקצת משם

ברכות
לשי בייקר ונגה שטראוס
לרגל גיוסן לצה"ל
בהצלחה!!!
ושובו הביתה בשלום

ברכות למשתחררות
משירות צבאי:
יולי הלוי
ושירה מסטאי
בהצלחה בחיים
האזרחיים!

ברכות לסגן אריאל סגל

שסיימה שרות חובה והחלה לשרת בקבע.
כל הכבוד ובהצלחה!!

מצטיין הנשיא

ברכות ליונתן קודלש שסיים בהצטיינות את שנת הלימודים בטכניון, בפקולטה להנדסת תעשייה וניהול. יונתן הוכתר בתואר מצטיין הנשיא (נשיא הטכניון).

כל הכבוד!

נמסר מהמשפחה

תקווה חדשה לגיל השלישי המנותק בימי קורונה

כ-80% מהקשישים מעל גיל 75 אינם חשופים לטכנולוגיה העדכנית ביותר, אינם יודעים כיצד לקבל שיחות וידיאו ואינם מסוגלים ליצור קשר מטעמים, לקבלת מידע או שירות מקבוצות מקומיות וקהילות (נתוני סקר של חברת אופקום).

סטארט-אפ ישראלי בשם Sparko Retirement Community, פיתח פלטפורמה חברתית לגיל השלישי, המאפשרת למבוגר להחליף את הנייד שלו בשלט הטלויזיה המוכר. השלט הידידותי והייעודי, עוצב במיוחד לצרכי תקשורת באמצעות הטלויזיה.

ואיך זה קשור אלינו, למעט העובדה שגם בשמיר יש אוכלוסייה בגיל השלישי?

המערכת פותחה ב-Anagal next, של החברה לפיתוח הגליל, בה עובדים, כידוע, כמה מאנשי קהילתנו.

עקב התפרצות מגפת הקורונה והשלכותיה, החליטה חברת Sparko להקדים את השקת המערכת במטרה לספק פתרון מידי נגיש וזול. כך, גם בימי קורונה ובידוד, יכול המבוגר להישאר בביתו ולשמור על קשר עם משפחתו ועם הקהילה הווירטואלית שיוצרת Sparko, והכל באמצעות מסך הטלויזיה הביתית שלו.

אליה וקוץ בה – המערכת עובדת כרגע רק בבריטניה. **נדב מנקרמן**, סמנכ"ל הטכנולוגיה של anagal next: "בזכות Sparko, הרשת החברתית לגיל השלישי והמערכת שפיתחנו ב-Anagal next, יכולים המבוגר ומשפחתו לקיים שיחות וידאו ביניהם ללא הגבלה. המבוגר יכול להרשם לחוגים מקוונים, בני משפחתו יכולים להעלות סרטונים ותמונות שיופיעו בטלויזיה שלו, להכניס תזכורות (לקחת תרופות או ללכת לרופא) שיקפצו על מסך הטלויזיה ואפליקציות רבות נוספות".

נותר רק לקוות שזה יגיע לארץ במהרה.

תקשורות 13.10.2020

קצת מפה וקצת משם

יום ההליכה העולמי בשמיר

217 צועדות וצועדים (מתוכם 15 הולכי על 4) צעדו ביום שישי ה-1.11.2020 וביחד צברו 434 ק"מ.

הצועד הצעיר ביותר היה ברי אדרי.

הצועדת המבוגרת ביותר הייתה שרה קודלש.

תודה לצוות המרוץ: ג'ני בן זאב, הדר מירון, גלית רותם. מייקי מזי"א וענת שני ולצוות התרבות: מירית מירון, צרויה רונן ואסף גולן.

תודה למתנדבות: ענת טל. איריס נתנון ולידך צליק.

תודה למועצה על הרעיון והפרסים.

תודה ענקית לכולכם שבאתם והלכתם והצפתם את המערכת באנרגיה הנהדרת שלכם.

כבוד להולכים היום! כבוד להולכים כל יום! ובריאות לכולם.

סיון קודלש (מתוך: פייסבוק ומקומי)

נחלצים גם לכיבוי שריפות

אנשי שמיר החברים ביחידת החילוץ של המועצה האזורית, לקחו חלק גם בכיבוי השריפות שהתחוללו בתחילת חודש אוקטובר.

מצלמתו של אפי שריר קלטה את אהוד ברנור ואת אמציה שלומי ברכס רמים.

כל הכבוד! גאווה מקומית!

כבר ראיתי נחליאלי

בתחילת חודש נובמבר נספרו כ-30,000 עגורים באגמון ועוד רבים אחרים ממלאים את כרסם בשדות העמק הזרועים.

ואצלנו, בנחל הקטן שלנו, ראיתי נחליאלי צהוב ... כל שנה אני עורכת אתו היכרות מחודשת.

עוד נצפו בנחל קבוצה של אנפות בקר (לא מין שנודד אבל נדיר לראותו בנחל שלנו), ואדום החזה (שחזר לשיכון הר א'). למי שהגשם האחרון עדיין לא שכנע אותו – החורף כבר כאן.

יהודית מסד

לסמדר עוזי עופר ורון

תנחומים

על מותה של

שולה ברושי ז"ל

אמנות במטבח מאת: רות בן-זאב

סורבה שוקולד

הרבה סיבות גרמו לי לחרוש את האינטרנט בחיפוש אחר מתכון לסורבה שוקולד טבעוני ומעולה.

דבר ראשון - סער שלי טבעונית כבר 13 שנים, וברוב הקינוחים שאני מכינה לה אני מרגישה שהתפשרתי בטעם. זה התחום בו הטבעונית הכי קשה מבחינתי. חשבתי שאם אצליח למצוא מתכון לסורבה שוקולד טוב זו תהיה תוספת מעולה למגוון המצומצם של קינוחים טבעוניים שאני חיה איתם בשלום.

דבר שני - אחותי ומשפחתה, שכוללת טבעוני חדש, באו לבקר (פעם, לפני הסגר) ופינקתי את כולם באין סוף ארוחות, רובן טבעוניות.

אבל כל העוגות והקינוחים היו חלביים. ורציתי לפנק גם את הגיס הטבעוני שלי, שידוע בתור חובב מתוקים.

הסיבה השלישית - היא שנטע, האחיינית שלי, מתה על סורבה שוקולד, וכבר ביקשה ממני מספר פעמים להכין.

בארוחה אחת, בה גם אחותי והמשפחה נמצאים, גם סער מבקרת וגם נטע קופצת לטעום, פינקתי שלושה במכה אחת.

וסיבה רביעית - תכננו ארוחה של ה"רצות".

אני הבטחתי להביא גלידה. גלידת ברירת המחדל שלי היא עם ביצים, שמנת וחלב.

אבל משתתפות בקבוצה גם מריה וענת טל שהן טבעוניות, וגם להן מגיע...

זה המתכון שנוסה כבר מספר פעמים, וקיבל ביקורות מעולות.

זה הזמן, לפני שמתקרר...

אופן ההכנה

מבשלים בסיר, תוך ערבוב, 375 מיליליטר מים עם סוכר, קקאו ומלח, לאחר רתיחה ממשיכים לבשל עוד כדקה.

מוסיפים את השוקולד ומערבבים עד שנמס לגמרי.

מוסיפים את שארית המים ואת תמצית הווניל ומערבבים בבלנדר לדקה.

מצננים היטב לפחות 8 שעות.

מכניסים למכונת הגלידה (או מקפיאים ומערבבים מדי פעם) עד שהסורבה קופא לגמרי.

טיפ (ה)

כדי לחמם מאפה שהיה בהקפאה, רצוי להכניס אותו למיקרוגל לצד כוס מים.

הלחות המוגברת תשמור על לחות המזון ותעזור לו להתחמם מהר יותר ובלי להתייבש.

תשובות לשמיריטריזיה 7

1. ב. ג'ורג' בסט
2. ב. ניו-אורלינס
3. ג. ראלף קליין
4. א. פז
5. ד. עזר וייצמן

חומרים

555 מיליליטר מים

200 גרם סוכר

75 גרם אבקת קקאו

קורט מלח

170 גרם שוקולד מריר

½ כפית תמצית וניל

סמדר, עוזי, עופר ורון היקרים, וכל בני המשפחה המורחבת,

פרידה משולה ברושי

25.9.2020

אמנם איננו יכולים ללוות את שולה למנוחות יחד אתכם, אבל ליבנו אתה ואתכם ביום עצוב זה. שולה השאירה בקיבוץ חברים ומכרים רבים שאהבו והעריכו אותה, ובשם כולם אנו נפרדים ממנה כאן.

לנו, שהכרנו את שולה שנים רבות, היא הייתה קודם כל האשה המופלאה שהקימה עם בורשי משפחה לתפארת וגידלה באהבה ובמסירות את ארבעת ילדיהם.

היא תמכה בבורשי לאורך שנות פעילותו בשמיר ובאזור, ועמדה בראש המשפחה בשמחות ובקשיים. דרכה להתמודדות עם נפתולי

החיים הייתה בחיך, בחברות, בסיוע לאחרים ובאהבה ומסירות בלתי פוסקת למשפחתה.

שולה הגיעה לשמיר באמצע שנות החמישים, כמורה לילדי הקיבוץ הבוגרים. היא נולדה בחיפה ב-31.5.1930 להוריה יעקב ופסיה צביון, חברי המפלגה הקומוניסטית הארץ-ישראלית. כנערה התחנכה בתנועת הנוער "ברית הנוער הקומוניסטי – בנק"י", ולאחר מכן למדה הוראה בסמינר הקיבוצים.

בשמיר הכירה את בורשי ואת ניוניה ז"ל, הוריה של תלמידתה סמדר, ולאחר מותה של ניוניה בטרם עת היא התקשרה בקשר עז לבורשי ולילדים סמדר, עוזי ועופר.

ראש השנה תשע"ד 2013, צילמה: עינב יפת

היא נישאה לבורשי ב-1957 וב-1958 נולד רון. בכך הפכה שולה למעשה לחלק מדור המייסדים, ולמרות שהייתה צעירה מהם בלא-מעט שנים ראתה את עצמה כחלק מהם. כך היה גם כשריכזה את פעילות "הגיל השלישי" בראשית שנות האלפיים – השנים הלא-פשוטות של הפרטת הקיבוץ. שולה פעלה רבות להנגשת המצב החדש לוותיקים ולהפיכת השינוי לברור וידידותי יותר בעבורם, וראתה בכך משימה חיונית לא רק להם אלא לקיבוץ כולו.

בסיום עבודתה כמורה עבדה שולה במכבסה ובמחסן הבגדים, והייתה חברה משפיעה בוועדות חברתיות שונות בשמיר. בהמשך הייתה ספרנית אהובה בספריית המוסד החינוכי ובספריית הקיבוץ, ולקראת יציאתה לפנסיה החלה לעבוד בארכיון, שאותו ניהלה בתבונה ובנעימות. שם לקחה על עצמה את התפקיד של מעבירת המסורת הקיבוצית לדורות הצעירים, והייתה מעין שופע של ידע וסיפורי המקום שהנחילה לכולנו והעלתה על הכתב למעננו.

אנחנו נפרדים היום משולה, אחרונת דור הוותיקים, במילים ספורות המתמצות מסכת חיים ארוכה. שולה בחרה בשמיר כביתה, ניהלה בו חיים פעילים ומלאי עניין והייתה שותפה אופטימית ומפוכחת לצמיחתו. נזכור אותה באהבה, בהערכה ובגעגוע. יהי זכרה ברוך.

כתבה מירב רונן

בשם כל חברי קהילת שמיר

ארכיון שמיר

נזכור

פנינה כהן ז"ל

תמונת החודש

מאוסף תמונות הארכיון

28.10.1944	נפל	איזי גוטמן
31.10.1956	נפל	אילן קרן צור
18.10.1971	נפטר	משה מן
22.10.1971	נפטר	אורי גל
21.10.1973	נפל	זאב אורפז
3.10.1982	נפטרה	אביבה לוי
20.10.1984	נפל	אלון צור
25.10.1987	נפטר	משה רודקוב
31.10.1990	נפל	שחר עמלני
27.10.1992	נפטרה	ז'נטה יהודאי
6.10.1994	נפטרה	פנינה כהן
6.10.1998	נפטרה	דבורה חלפי
14.10.1998	נפטר	בן-ציון פינקלשטיין
3.10.1999	נפטר	משה הרדוף
11.10.1999	נפטר	אברהם [מיקן] ברנור
23.10.2000	נפטרה	הדסה גרשקוביץ
8.10.2004	נפטר	אד ון דר מיר
24.10.2004	נפטר	דב [דובינא] שוורץ
24.10.2004	נפטר	אברהם [בורשי] ברושי
27.10.2007	נפטרה	סוזי עופר
7.10.2011	נפטרה	דורה פיקמן
25.10.2011	נפטרה	אסתר בן-זאב
9.10.2013	נפטרה	ליובה פרבר
11.10.2017	נפטרה	קלרה (ללה) שטרן

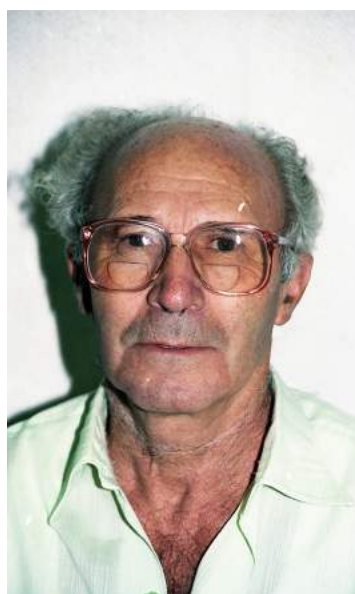
י ה י ז כ ר ס ב ר ו ך

ארכיון שמיר

נזכור

חיים כנעני ז"ל

תמונת החודש

מאוסף תמונות הארכיון

9.11.1972	נפטר	אמרי שפכנר - שפר
17.11.1977	נספתה	מיכל לוי
31.11.1990	נפל	שחר עמלני
1.11.1993	נספתה	נירה עמלני
6.11.1993	נפטר	דוד רוזן
5.11.1996	נפטרה	עטל אפרת
20.11.1999	נפטר	אברהם בורגמן
17.11.2002	נפטר	פנחס פרבר
20.11.2004	נפטר	חיים כנעני
7.11.2009	נפטרה	בתיה קדמון
18.11.2010	נפטר	אנצ'ל [אשר] אשל
7.11.2012	נפטר	עודד שולר
4.11.2018	נפטרה	אביטל אשל
22.11.1958	נפטרה	עטיה פרידמן
19.11.1979	נפטר	צבי סגל
30.11.1963	נפטרה	פלורה אלג'ים
17.11.2007	נפטרה	דינה פינצי

י ה י ז כ ר ס ב ר ו ן

יום ההליכה הבינלאומי

1.11.2020

צילמה: הדר מירון

בואו לגור בכרם...

צילום: נטע שפיגלר

מערכת "בשמיר": יהודית מסד, עירית שני, שני מיכאלי, רות בן זאב, נעמה בייפוס, מתי בר-אלון, איריס פינקו-סרף. לתפוצה פנימית בלבד, לא למכירה, לא להפצה ופרסום. alon@shamir.biz